

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

ÖZGÜRLÜK İÇİN DEVİRİM

• Emeğin Sermayeye
Bağımlılığı
Artıyor

• 3. Dünya
Savaşının
Ölüm Virajı

• Fransa
Yanıyor

• 7 Kasım
YÖK
Eylemi

• Che
Karşısında
İkiyüzlülük

• Ölüm
Orucu
Sürüyor

19 Kasım 2005
Taksim

EMEĞİN SERMAYEYE BAĞIMLILIĞI ARTIYOR

Uluslararası sermaye, “küreselleşme” ve “uluslararası rekabet” tartışmalarını ön plana çıkarırken, tüm bu sürecin dayandığı emekçi sınıfların yaşam koşullarını gözlerden uzak tutmaya çalışıyor. Oysa ki kapitalist ulusların maddi zenginliği artarken; bununla karşıt olarak, maddi zenginlikleri üreten işçi sınıfının sermayeye bağımlılığı ve köleliği arttı, sefaleti derinleşti. Kapitalist toplumun motoru olan emek-sermaye savaşımı mevcut sistemi alt-üst edici boyutlara ulaştı.

İşçi sınıfının sınıf mücadelesi modern toplumların tüm ilişkilerini derinden etkilediği gibi; bu toplumları dönüştürecek kadar gelişmişlik göstermiştir. Tarihi devrimci dönüşüme uğratan olan işçi sınıfı, hem taşıdığı nitelikler gereği hem de uzun bir sınıf savaşımı süresince elde ettiği birikimler ve yüksek bir sınıf bilinci nedeniyle bu görevi yerine getirmede tam bir yetkinlik kazanmıştır. Bugün içinde bulunduğu koşullar, işçi sınıfını, devrimci görevlerini ivedi olarak yerine getirmeye zorluyor.

İşçi sınıfının ortaya çıkışından bu yana sermayeye olan bağımlılığının arttığını görüyoruz. Emegın sermayeye ilk bağımlılığı, biçimsel bağımlılıktır. Bu bağımlılık biçiminde, kapitalist üretim, henüz tüm üretim kollarında egemen değildir ve genel bir üretim biçimi haline gelmemiştir. İşçiyi sömürmesi ve emeği, sermayeye biçimsel olarak bağımlı hale getirmesi için de, üretim biçimini değiştirmesine gerek yoktur. Sermaye işçiyi sömürecek koşulları tarihte hazır bulur. Ezilen sınıfların artı-emeği çok eskiden var. Eğer ezilenlerin artı-emeği olmasaydı ne kölelik, ne toprak köleliği, ne ücretli kölelik; hiçbir kölelik biçimi, dolayısıyla köle sahibi, feodal bey ve kapitalist ve onun büyük mülkiyeti de olmazdı. İlk önceleri başkalarının yanında çalışan bir el zanaatçısını kapitalistin denetimi altına

almak yetiyordu. Bunun için üretim biçimini değiştirmek gerekmiyordu. İşgününün uzatılmasıyla elde edilen mutlak artı-değer, üretim biçimi değiştirilmeksizin de elde ediliyordu. Daha sonraki süreçte, nispi artı-değerin elde edilmesiyle birlikte, üretim sürecinde ve üretim biçiminde köklü değişim başladı. Nispi artı-değer üretimi için üretim biçiminde bir değişim, üretim biçiminde devrim zorunludur. Üretim biçiminde köklü bir değişim olmaksızın, üretim koşullarında büyük bir dönüşüm olmaksızın süresi belli olan işgünü içinde, daha fazla artı-değer elde edilemez. Burada emegın sermayeye bağımlılığı (boyunduruğu) gerçek bağımlılıktır. Marx, “sermayenin üretim süreci”ni ele aldığı Kapital’in I. Cildinde (kitabında) “Kapitalist üretim” başlığını nispi artı-değer üretimini ele aldığı bölümde kullanması çok dikkate değerdir. Çünkü üretim biçiminde ve toplumsal koşullarda köklü bir alt-üst oluş bu süreçte gerçekleşir.

Emegın sermayeye biçimsel bağımlılığından, emegın gerçek bağımlılığına geçiş kısa sürede olmadı. Bunun için uzun bir tarihi dönem geçmesi gerekiyordu. Bir “emek pazarı”nın yaratılabilmesi, sermayenin emek üzerinde tam denetimi ve gerçek egemenliği için üretim biçiminde ve toplumsal ilişkilerde büyük bir değişim olması gerekiyordu. Böylesi bir değişim tarihsel bir iştir; yani koşullarının tarih içinde oluşması gerekiyor. İşte bu tarih mülksüzleşme ve mülksüzlerin ortaya çıkış tarihidir. Büyük kitleler halinde iş arayan mülkiyetsizlerin varlığı, kapitalist birikimin hem koşulu, hem de sonucudur; emegın sermayeye bağımlılığının da koşuludur. Sermaye kendi egemenliği için gereken koşulları tarih içinde oluşturmuştur.

Sermayenin emek üzerindeki egemenliği, ilk önceleri zor yoluyla, mülkiyetsizler üzerinde büyük bir şiddet uygu-

Kapitalist sistem öyle bir oturdu ki, sermaye dışında, sermaye ile ilişkiye geçmeden hiçbir yaşam alanı yoktur. Kapitalist bir toplumda sermaye olmadan işçi sınıfı yaşayamaz; emek, sermayeye öyle bağımlıdır. Ama bu yalnızca kapitalist toplum için geçerli. İşçi sınıfı (artık özgür emekçiler) sermaye olmadan yaşayabilir. Bu ise, ancak sosyalist topluma geçişle olanaklı olur. Bu nedenle sosyalizme geçiş, işçi sınıfı için yaşamsaldır.

layarak, yani kamçının gücüyle sağlanmış. Ve bunu tamamlayan başka bir şeyle, açlığın mülkiyetsizleri terbiye etmesiyle emek sermayenin sömürmesi için hazır hale getirmiştir.

Kapitalist üretim biçimi oturduktan, iyice yerleştikten sonra, zor daha ikinci plana düşmüş, ekonomik etkenler öne geçmiştir. Sermaye birikimi, kendisi için lazım olandan daha fazla “artı-nüfus”, (işsiz kitle) yaratarak ücret salınımlarını sermayenin istediği düzeye getirebilmiş ve böylece, emeğin sermayeye toplumsal bağımlılığını güvenceye almıştır. Bu koşullar bir kez sağlandıktan sonra, daha sonra yeniden ve yeniden üretilmiştir. Sermaye daima, birikimi engelleyecek bir ücret artışına müdahale etmiştir. Zaten emek pazarında bolca bulunan hazır emek gücü, ona bu müdahale olanağını her zaman vermiştir. Durum ne olursa olsun, sermaye, sermaye birikimini engelleyecek bir ücret artışını ortadan kaldırmak için her şeyi yapar. Ekonomik yolla müdahale işe yaramadığı zaman, hükümet müdahalelerine başvurur. Fakat sermayenin egemenliği koşullarında emeğin sermayeye bağımlılığı esas olarak ekonomik yolla sağlanır.

Sermaye toplumsal düzenini ve egemenliğini öylesine oturttu ki, “proleter” olmak, bu düzenin dayandığı sınıfın öz-niteliği oldu. Aldığı ücret ne olursa olsun (ne kadar yüksek olursa olsun) bu sınıfın “proleter” niteliği hiç değişmedi, “işçisin sen işçi kal”. Ücretli emek, sermayenin kendi kendini genişletmesinin koşuludur. Kapitalist sistemin bir özelliği ve zorunlu varlığı, bu koşulu, her durumda güvenceye almaktır.

Kapitalizmin en gelişkin olduğu ileri kapitalist ülkeler, geri kapitalist ülkelerin geleceğini bir ayna gibi yansıtır. Biz de, ileri kapitalist ülkelerdeki proleterlerin genel durumuna bakalım, aynada ne yansıyor. Gelişmiş kapitalist ülkelerde ücretler görece daha yüksektir. İyi ücret, emekçi sınıfa iyi sayılabilecek bir sosyal yaşam sağlamıştır -tabi biz bugün tüm bunların tepe-taklak olmasını hesaba katmıyoruz. Bu durumda, şu soru akla gelir: Aldıkları yüksek ücretlere rağmen, neden orada, hala proleterler “proleter” olmaktan çıkamadılar? Ücretli emek, her yerde, ileri kapitalist ülkelerde de sermaye birikiminin ön koşuludur. Sermaye hiçbir yerde, kendini bu koşuldan yoksun bira-

kacak gelişmelere izin vermez. Ücret durumunu ne olursa olsun, sermaye, ücretli-emekçilerin ücretli-emekçi olmalarını sağlamaya alır. Bunu yine ekonomik yolla yapar. Evet, gelişmiş kapitalist ülkelerde ücretler yüksektir, fakat “hayat da çok pahalı”dır oralarda. Aldığını, çok pahalı olan geçim araçlarına harcamak zorundadır. Daha iyi ücret alanlar, en fazla, bununla bol miktarda tüketim aracı satın alabilirler. Ama kesinlikle, üretim aracı satın alamazlar. Ellerindeki parayla üretim aracı satın alıp, emek pazarından çekilip, işevine giremezler. Çünkü, orada üretim aracı çok pahalı. Bir işçinin ya da bir grup işçinin ücretiyle bu üretim araçları satın alınamaz. Çünkü, orada üretim araçları büyük ölçekli üretime göre üretilmiştir ve kesinlikle birikmiş büyük sermaye yatırımı gerektiriyor. Kaldı ki, tekel-dışı sermaye bile elindeki üretim araçlarını koruyamazken, “işçi” olmaktan çıkmak isteyenler, bir üretim aracı alsalar bile -hadi biz bir an her şeyi unutup alacaklarını varsayalım- nasıl koruyabilirler. Daha yüksek ücretlere karşın ileri kapitalist ülkelerde de, işçiler, “işçi” olarak kalıyor.

Emperyalist ülkelerdeki görece yüksek ücretler düşmeye başladı. Var olan işsizlik, giderek artış gösteriyor; bu da çalışanların ücretlerini aşağı çekiyor. Kaldı ki, ileri kapitalist ülke sermayesi ücretleri “kabul edilebilir” seviyeye çekmek için yalnızca iç-emek pazarındaki fazla sayıdaki işsizden yararlanmakla kalmıyor, dünya emek pazarından da, dünya işsizler ordusundan da sonuna kadar yararlanıyor. Dünyanın ekonomik olarak bağımlı ve geri kıtalarından emekçiler, “iş” bulmak için emperyalist ülkelere böyle hücum ettiği bir dönemde, işçi ücretleri yüksek kalabilir mi. Öte yandan emperyalist sermaye fabrikaları, ücretlerin çok düşük olduğu ülkelere, bölgelere taşıyor. Bu “sanayi taşıma hareketi” çalışanların ücretlerinin düşürülmesi yönünde bir baskı olarak kullanılıyor. Öyle ki, kapitalistler fabrikalarını başka bölgelere taşıma tehdidiyle fabrikanın bulunduğu tüm bölge halkını tehdit eder duruma geldiler. Bu yüzden referandum bile yapılması önerilmiştir. Bugün dünyanın herhangi bir bölgesinde fabrikanın kapandığı ya da kapanacağı tehdidi bile tüm bölge halkının ayağa kalkması için yeterlidir. Fabrika, üretim yeridir, üretim aracıdır, üretim

aracı olarak sermayedir ve emek sermayeye öyle bağımlıdır ki, sermayenin çekildiği bir alanda emek bir şeye yaramaz hale geliyor ve emekçi de ölüyor. Tabii ki esas olarak sermaye, emek-gücü olmadan “sermaye” olma niteliğini kaybeder; fakat sömürülmeyi bekleyen o kadar büyük bir emek-pazarı var ki, kapitalistler düşük ücretle emek-gücü bulmakta hiçbir güçlük çekmezler. Bu durumda ücretler, sermaye birikimini tehlikeye düşürecek bir noktaya nasıl çıkabilir ki!

Kapitalist sistem öyle bir oturdu ki, sermaye dışında, sermaye ile ilişkiye geçmeden hiçbir yaşam alanı yoktur. Kapitalist bir toplumda sermaye olmadan işçi sınıfı yaşayamaz; emek, sermayeye öyle bağımlıdır. Ama bu yalnızca kapitalist toplum için geçerli. İşçi sınıfı (artık özgür emekçiler) sermaye olmadan yaşayabilir. Bu ise, ancak sosyalist topluma geçişle olanaklı olur. Bu nedenle sosyalizme geçiş, işçi sınıfı için yaşamsaldır.

Sermaye birikiminin yoğunlaşması ve bunu hızlandırıcı bir rol oynayan kapitalist merkezileşme, emeğin sermayeye bağımlılığını derinleştirdi. Sermayenin daha az elde (daha az sayıda tek elde) toplanma süreci büyük bir yoğunluk kazandı. Emekçiler açısından sonuçları da bir o kadar yıkıcı. Ücretli kölelerin köleliği arttı. Fakat tüm bu gelişmelerin yarattığı bambaşka bir sonuç da var: Sermaye düzenine karşı, proletaryanın küresel iç savaş. Kapitalist toplumun çelişmeli evriminin en sonunda ve kaçınılmaz olarak geldiği nokta budur.

Çelişkilerin çözümü: İşçi sınıfının, tüm toplum adına, tüm toplumun temsilcisi olarak üretim araçlarına el koyması. Marx’ın o çok iyi bilinen devrimci önlemi: Mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi. İşçi sınıfının devrimci görevi, bundan daha iyi ifade edilemezdi. Bu dönem, özel mülkiyete el koyma dönemidir. Özel mülkiyetin, toplumsal mülkiyete dönüşme dönemidir. Niceliğin niteliğe dönüşümüdür. Yadsımanın yadsınmasıdır. Özcesi, bir tarihsel dönemin kapanması, yeni bir tarihsel dönemin (insanlık tarihinin) başlamasıdır.

Bütün bu dönem elkoyma ile başlar. El koyma ise zor demektir -Devrimci zor.

C.DAĞLI

3.DÜNYA SAVAŞI'NIN ÖLÜM VİRAJI

ABD'nin 3.Dünya Savaşı'nda, Ortadoğu'daki ikinci saldırı hedefinin Suriye olduğunu, bunun politik gerekçelerini açıklamıştık. Çok değil, son on gün içinde ortaya çıkan gelişmeler, olası bir Suriye işgalinin, 3.Dünya Savaşının ve buna doğrudan katılan Türkiye gibi ülkelerin kaderini belirleyecek denli önemli olduğunu tanıtlıyor. ABD'nin Ortadoğu'da önünde engel olarak gördüğü anti-empyralist Arap ulusçuluğunun nefesini kesmek için kurban olarak seçtiği Suriye, sadece Ortadoğu'nun değil, tüm dünyanın ateşler içinde kalacağı bir savaşın fitili olacaktır. Ve bu fitili, ABD ile birlikte ateşleyecek olan ülkelerin başında Türkiye geliyor.

Ateşin Ortasındaki Akrep

Irak'ın işgaliyle birlikte, gittikçe dibe batan ABD'nin düdüğü bu ölüm katarına katılmak, ABD'ye askeri, mali, diplomatik yönden bağımlı bir Türkiye için bile kolay değil. Bu yüzden, kapalı kapılar ardında iyice hızını alan pazarlıklarda ABD'nin baskıları, tehditleri, iki başkent arasında sürüp giden trafik, izleyenlerin başını döndürüyor. Son 1 ayda Ankara'ya akın eden "üst düzey" ABD'liler, Başbakanlık, Genelkurmay ve Dışişlerinin koridorlarını sırayla arşınladılar, mesajlarını verdiler, isteklerini bildirdiler.

Ankara'yı yol eyleyen ABD'li yöneticiler takımına bakıp da, "stratejik ortaklar"ın yedikleri içtikleri ayrı gitmiyor diye düşünülebilir. Ancak öyle değil, ABD, Türkiye ve Bağdat'taki kukla hükümet modelinde bir politik-diplomatik ilişki dayatıyor. Yani, anayasadan, tutuklanacakların listesine kadar, her şeyin ABD Büyükelçisince belirlendiği bir model. ABD Ankara'ya 6 aydan uzun bir süredir büyükelçi atamadı. Son büyükelçi Eric Edelman, görevini devretmeden hemen önce, Suriye'yi ziyaret eden Cumhurbaşkanı Sezer tarafından ağırlandı. Artık tamamen savaş hattına giren ABD'nin, Sezer'in yaptığı türden "diplomatik nezaket" davranışlarına bile tahammülü yok. Büyük bir ihtimalle, bugün süren pazarlıklar sonuçlandıktan sonra Ankara'ya ayak basacak olan kişi, bir büyükelçiden çok, Türkiye'nin dışişleri ve savaş bakanı düzeyinde olacaktır. Bir kez savaş hattına girildi mi, diplomasinin misyonu biter, karargâh misyonu başlar.

Diplomasiyi savaşın bir aracı haline getirme eğitimini Washington'da tamamlamış olan eski büyükelçi Şükrü Elekdağ, ABD'lilerin ziyaretlerine ilişkin basında hiç sözü edilmeyen konuyu, Cumhuriyet gazetesine ifşa ediyor. ABD'nin yeni güvenlik danışmanını Stephen Hadley'in ziyaretine ilişkin, "bunun nedeni, Amerika'nın Suriye'deki Beşar Esad rejiminin çökertilmesini öngören planıyla ilgili. Bush yönetimi, Amerika kamuoyu tarafından nihayet anlaşılan ve Washington'da büyük kitlelerin protestosuna neden olan Irak'ta uğradığı büyük askeri ve siyasi fiyaskoyu telafi etmek için acilen bir başarıya ihtiyaç duyuyor. ABD bu başarıyı Suriye'deki rejim değişikliğinde arıyor" diyor. Fakat sözünü ettiği "rejim değişikliği"nin, nükleer silahların da kullanılacağı bir savaşı gündeme getirdiğinden söz etmiyor. Savaş diplomasisinin birinci kuralı, "savaş" lafını hiç telaffuz etmemektedir. Ş.Elekdağ bunu iyi öğrenmiş. Suriye'ye karşı girişilecek bir askeri operasyon, Ortadoğu ve dünyanın içinde bulunduğu dengeler nedeniyle, Türkiye'yi dört bir taraftan saran ateş çemberine dönüştürcektir.

Savaş Kaçınılmaz Bahane Hazır

Ankara'nın son ziyaretçilerinden biri, dünya halklarının gözünde ABD imajını düzeltmek gibi umutsuz bir göreve atandığını öğrendiğimiz Karen Hughes oldu. Pazarlık masasında Suriye meselesinin olduğunu yalanlamak yerine, tüm Ortadoğu'yu kapsamına alan savaşın gerekçelerini şöyle açıklamış: "Suriye'nin Iraklı isyancılara yardım etmekten vazgeçmesi, Lübnan'a karışmaması, Filistin'e müdahale etmemesi, ABD'nin olduğu kadar Türkiye'nin de çıkarınadır."

Yani, Irak'a giden savaşçıları engellemek için sınır güvenliğine kamyonla para harcayan; Lübnan'daki son askerini de törenle geri çeken; Filistinli devrimci örgütlere her zaman başbelası gözüyle bakan Suriye için, ABD saldırısından kaçış yok. Eğer operasyon ABD açısından başarılı olursa, Şam'da kurulacak yeni kukla rejimin ilişkisi, İsrail'le 30 yıldır devam eden savaş durumuna son vermek olacak. Sonra da İsrail'le el ele, Filistin halkının boğazlanmasına, Lübnan'ın yıkımına yardım edecek. Böylece, Filistin sorunu, empyralist çözüme kavuşacak. Boşuna değil; Washington Times, Filistin sorununda Türkiye'ye önemli bir rol biçileceğini yazıyordu. Bu rolün Suriye'nin düşürülmesi olduğu açık değil mi?

ABD'nin yediği halıları düzeltme bakanı K.Hughes'in açıkladığı gerekçeler, Suriye'ye karşı saldırının, tüm Ortadoğu'nun dengelerini değiştirmeyi hedeflediğini, geniş kapsamlı bir savaş stratejisinin bir parçası olduğunu gösteriyor. Gerekçeler tamam. Ama savaş için bir bahaneye gerek var.

3.Dünya Savaşı

Bunu da bizzat BM hazırlıyor. Şubat ayında, ABD'nin patlattığına kuşku olmayan bir bombayla ölen Refik Hariri suikastını araştıran BM Komisyonu, Suriyeli birçok generali ve yöneticiyi suçlamaya hazırlanıyor. Yugoslavya'nın parçalanmasında işe yarayan aynı oyun tezgâhlanıyor. Birçok Suriyeli yönetici "insanlık suçu" işlemekten mahkûm olacak ve Suriye'nin bunları teslim etmesi istenecek. Savaş için bundan daha "insani" bir bahane bulamazlardı.

Çemberin Diğer Ucu: Çin-Rusya İttifakı

ABD'nin Irak işgali yüzünden elinden iyice kaçırıldığı hegemonyayı yeniden yakalayabilmek için, Suriye'ye saldırı kilit önem taşıyor. Aynı şekilde, ABD hegemonyasını daha da zayıflatmayı amaçlayan güçler de Suriye'yi atlama tahtası olarak kullanıyor. Bu güçlerin başında Çin-Rusya ittifakı geliyor.

Hariri suikastı sonrası hamisi Fransa bile Suriye'yi yalnız bırakırken, Rusya Suriye'ye sahip çıktı: Bölgedeki bütün askeri dengeleri değiştirebilecek güçteki Alexander ve SAM füzelelerini Suriye'ye vereceğini açıkladı. Savaşın elinin kulağında olduğu bugünlerde Rusya, yeni hafif silahların satışı ve subayların eğitimi için Suriye ile anlaşmalar imzaladı. ABD bu hamleyle hemen cevap verdi: Estonya ve Letonya semalarında NATO uçaklarını uçurmaya başladı.

Bilindiği gibi Çin-Rusya ittifakı çevresinde şekillenen Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ), ABD emperyalist hegemonyasına karşı gün geçtikçe daha sert muhalefet eden bir oluşum. Temmuz ayında Astana'da yapılan ŞİÖ toplantısında, ABD'nin Orta Asya'dan elini çekmesi için sert bir bildiri hazırlanmıştı. Bu toplantıya İran, gözlemci sıfatıyla davet edilmişti. Toplantının hemen ardından yapılan Çin-Rusya ortak tatbikatı, son derece gelişkin silah sistemlerinin gövde gösterisine dönüşmüş, ABD'nin tedirginliği artmıştı. Tatbikat devam ederken, Çin'in üst düzey generallerinden biri, Çin halkını ABD ile yapılacak bir nükleer savaşa hazır olmaya çağırıyordu. Dört bir yanda harekete geçen savaş bulutları, silahlı gövde gösterileri, havada uçan tehditler, dünyayı çok nazik, hassas bir politik dengeye getirmiş bulunuyor. Hegemonya savaşına katılan her güç için, bir ağırlık noktası var. Ve bugün, o bütün ağırlık noktaları, tek bir ülkeyi, Suriye'yi işaret ediyor.

Ortadoğu ve dünyada oluşan dengeler, çelişkiler nedeniyle, Suriye'ye karşı askeri operasyonlar, 3. Dünya Savaşı'nın bir dönüm noktasını oluşturacaktır. ABD, gerek askerinin moral durumu, gerekse de kamuoyunda yükselen savaş karşıtlığı nedeniyle, Suriye operasyonunda nükleer silah kullanmaya hazırlanıyor. Bu nükleer saldırıyı en başta kendisine bir tehdit olarak gören Çin, ABD'nin bu adımına eğer cevap vermezse, havada uçan tehditler, gövde gösterileri boşa çıkabilir ve Çin, hassas dengeler üzerine kurduğu bölge politikasında denetimi yitirebilir. Bu nedenle Suriye saldırısına ilk cevap, Çinlilerin Tayvan'a girişi olacaktır. Kıvılcımın hemen Kafkaslara ve Baltıklara sıçraması işten bile değil.

ABD, başlattığı 3.Dünya Savaşı'nın gelip dayandığı bu yeni stratejik durumun farkındadır. Bu nedenle, yapılan son ziyaretlerde Türkiye'den istenenler listesine bakmakta yarar var. Cumhuriyet gazetesinden Mustafa Balbay, Türkiye-ABD gö-

rüşmelerinde, masanın üzerindeki istemleri özetlemiş:

- 1) İncirlik'in kullanımının genişletilmesi,
- 2) Türkiye'nin altyapısının ABD operasyonlarına açık tutulması,
- 3) Karadeniz'de kurulacak özel bir yapı için, en az iki limanın tahsisi,
- 4) Boğazlardan geçişte Montrö Anlaşması'nın uygulanmaması.

Önce Irak'ta, şimdi Suriye'de başlayan ateş çemberinin diğer ucunda Karadeniz ve Kafkasya var. ABD, Boğazlardan her tür askeri aracı, uçak gemilerini, nükleer bombalarını geçirerek, Karadeniz'i bir kan gölüne çevirmek için pazarlıklar yürütüyor.

Fitil yanıyor. Hızla eşiğine geldiğimiz nükleer savaş, kapitalizmin dünyamıza son armağanı. Diplomatik mesajların askeri güç gösterileriyle verildiği bugün, yalnızca kan, gözyaşı ve yıkımlardan konuşmayacağız, büyük devrimlerin de eşiğine gelmiş bulunuyoruz. Engels'in o kâhince sözleriyle, bunca büyük yıkım arasında işçi sınıfı ya iktidarı alacaktır ya da onu almaya çok yakın olacaktır. Irak işgaline karşı tüm dünyada yükselen mücadele, işgalci ülkeyi, ABD'yi bile bir iç savaşın kapısına getirmişken, dünyanın dört bir tarafına sıçrayan bir 3.Dünya Savaşı, sınıflar mücadelesindeki tüm dengeleri emekçiler lehine çevirecektir. Yeni Evre'nin üst üste binen, hızlanan, sertleşip patlayıcılar biriktiren gelişmelerine yön verecek, dünyanın bütün emekçilerini derinden sarsacak bir katalizöre ihtiyaç vardı. Şimdi bu katalizörün fitili yanıyor.□

Çok değil, son on gün içinde ortaya çıkan gelişmeler, olası bir Suriye işgalinin, 3.Dünya Savaşı'nın ve buna doğrudan katılan Türkiye gibi ülkelerin kaderini belirleyecek denli önemli olduğunu tanıtıyor. ABD'nin Ortadoğu'da önünde engel olarak gördüğü anti-emperyalist Arap ulusçuluğunun nefesini kesmek için kurban olarak seçtiği Suriye, sadece Ortadoğu'nun değil, tüm dünyanın ateşler içinde kalacağı bir savaşın fitili olacaktır. Ve bu fitili, ABD ile birlikte ateşleyecek olan ülkelerin başında Türkiye geliyor.

(...)

Fitil yanıyor. Hızla eşiğine geldiğimiz nükleer savaş, kapitalizmin dünyamıza son armağanı. Diplomatik mesajların askeri güç gösterileriyle verildiği bugün, yalnızca kan, gözyaşı ve yıkımlardan konuşmayacağız, büyük devrimlerin de eşiğine gelmiş bulunuyoruz. Engels'in o kâhince sözleriyle, bunca büyük yıkım arasında işçi sınıfı ya iktidarı alacaktır ya da onu almaya çok yakın olacaktır.

SON DURAK:ÇÜRÜME VE ÇÖZÜŞME

Büyük gazetenin TÜSİAD üyesi yayın yönetmeninden eğitimini almış genç muhabiri soruyor; İstanbul'un orta yerine tornavida gibi binalar dikeceği söylenen Dubai İnt. Prop. başkanı yanıtlıyor:

Soru: 5 milyarlık yatırım neleri içerecek?

Cevap: Bakıyoruz

Soru: Levent'teki arazi size herhangi bir bedel ödemedi mi verildi?

Cevap: Dubai ile İstanbul arasında bir ortaklık kuruyoruz, iki taraf da ortak olacak.

Tornavida kulelerin projesi yok ama olsun maketi var. Gürültüyle, büyük reklâm spotlarıyla ve yılışık sırtışlarla ilan edilen 5 milyarlık yatırım için ise, "arkadaşlar bakacak." Haklarını yemeyelim, "arkadaşlar", sefaletten kırılan İstanbul'un işsizlik sorununu çözüyorlar. Şimdilik, acil siparişi kısa sürede yetiştiren maket yapımcısı para yüzü gördü, ama gerisi gelecek. Tornavida kulelerin inşaatında çalışacak bir ikiyüz işçi olur elbette. Sonra, karayolları ekipleri, kapanan köy yollarını bırakıp, kulelere gidecek yollar inşa edecek; daha sonra belediye ekipleri, gecekondu yıkımlarından arta kalan zamanlarında, kulemüdavimlerinin kocaman işkembelerinden çıkacak olanları taşımaya elverişli, kocaman kanalizasyon kanalları inşa edecekler. Yani her şey, Nasrettin Hoca'nın komşusuna dediği gibi: "Seni köftehor, peşin parayı görünce, gülersin tabii."

Bu tür balonlara alışacağımız bir dönemdeyiz. İhalesi yapılan Galataport, satışa çıkarılan Haydarpaşa; bütün bunlar, sermaye birikiminin geldiği aşamaya dair ipuçları. Ama bu aşama, işbirlikçi tekelci ve bağımlı sermaye düzeninin yapısal sorunlarıyla bir araya geldiğinde; bir nevi son durak oluyor. Sermayenin birikimi ve merkezileşmesinde gelen bu aşama, bağrında geliştirdiği birçok ögenin karşısına dönüştüğü, bir sonraki toplum biçiminin maddi zeminin uygunluğa ulaştığı bir çürüme-çözüşme aşamasıdır. Yeryüzünde kendisine ya-

şam alanı kalmayan sermaye, şişirilen balonlar ve tornavida kulelerle, gökyüzüne tırmanmaya başlıyor. Eteklerinde biriken sefalet ve öfkeyi denetleyebilmesi, şimdi artık çok daha zor olacak.

Sistemin Dehşet Dengesi

Sermaye, egemenliğini götürdüğü her yere kendi karakterini de taşır. Bağımlı ülkeler, emperyalist finans-kapitalin egemenliğini değişik biçimlerde yaşadılar. Bu bağımlılık, bir süreç, dinamik bir süreç olarak yaşanıyor. Aşamalar kaydediliyor, biçim değiştiriyor, farklı karakterlere bürünüyor. Örneğin, Türkiye'de sanayinin bağımlılık biçimleri, 60'lı yıllarda farklıdır, günümüzde farklı. 60'lı yılların bağımlılığı, sermaye ihracıyla iç pazara dönük meta üretimine dayanıyordu. Bugün, metanın tahtı sallanmıştır. Emperyalist ülkelerde finans-kapitalin egemenliği, üretimi temellerinden çürütüp ortaya kalabalık bir rantıye kesimi çıkarmıştı. Bugün aynı çürüten temeller, Türkiye'nin bağımlı kapitalist sistemini çürütüyor.

Kuşlar gibi oradan oraya konan para-sermaye, kendi gribini her yere bulaştırıyor. Emperyalist-kapitalist dünyanın durumunu, nihayet burjuvazi de kabul etmeye başladı. Fransız Le Monde gazetesinin başlığı şöyle: "Kapitalizm Kendini Yok Ediyor". Gazete, bu sonuca, mali piyasaların kazandığı kolay paraların, firmaların yatırım kapasitelerinin çok üzerinde oluşuna bağlamış. Tüm dünyada, yalnızca bir gün içinde, 3 trilyon dolar para-sermaye; döviz, tahvil, bono ve daha bilumum kâğıt çeşitleri aracılığıyla el değiştiriyor. Para, terledikçe para doğuruyor. Ve bütün bu işlemlerin %80'ini, sayıları on rakamına ulaşmayan bir avuç banka ve finans kuruluşları yapıyor. Para-sermayenin elinde yoğunlaşan bu muazzam güç birikimi, tüm bağımlı ülkelerin döviz, kredi ve borsa hareketliliği üzerinde, bu bankaların tam denetimini getiriyor. Sermayenin üretken alandan kaçıp spekülasyon alanda yoğunlaşmasına örnek gösterilebilecek bir diğer olay, dünyanın en bü-

yük otomobil üreticisi durumunda olan General Motors'un içine düştüğü durumdur. Finans çevrelerinde General Motors'un zor günler yaşadığı, iflas etmek üzere olduğu son 20 yılda Kuzey Amerika'daki pazar payının neredeyse yarı yarıya düştüğü konuşuluyor. Eğer finansal kriz dünyanın en büyük tekellerini bile vuracak duruma gelmişse emperyalist-kapitalist sistemin ahvalini varın siz hesap edin.

Ancak, balonun şişkinliği, şimdi bizzat burjuvaların huzurunu kaçırıyor. Hürriyet'te Ege Cansel, durumu şu sözlerle açıklama gereği duymuş: "*Dünya ekonomisinde gözlemlenen canlılık 'dehşet dengesi' üzerine oturmaktadır. Yılda 800 milyar dolara varan ABD cari işlem açıkları, dünyada inanılmaz bir likidite bolluğu yaratmıştır. Bu bolluk yüzünden, varlık fiyatları enflasyonu almış başını gitmektedir. Nitekim Türkiye'de son yapılan özelleştirmelerde, ne satanın ne de alanın ummadığı, hatta iş bağlandıktan sonra inanmakta zorlandığı yüksek fiyatlar ortaya çıkmıştır. Tüm dünyada adeta 'paradan kaçış' başlamıştır. (...) bir an önce servetlerini sağlam bir zemine oturtmak isteyen kişiler, fizibilitesi düşük sabit varlıklara ölçsüz fiyatlar ödemekteler.*" (26.10.2005 Hürriyet)

Daha önceki yazılarımızda ortaya koyduğumuz bu tespit, şimdi bizzat burjuva ekonomi yazarlarınca kabul görüyor. Özelleştirmelerde kimsenin ummadığı yüksekliğe çıkan satış fiyatlarının hiç de bir "güven ve istikrar" göstergesi olmadığı, tam tersine, en ufak bir sürünme ve zorlanmada patlayacağı düşünülen balonun yaydığı korkunun eseri olduğu açığa çıkıyor.

Bağımlılığın geldiği bu aşamada metanın, üretime dayalı sermayenin tahiti sarsılmıştır bir kez. Tüpraş'ı alan Koç için Erdemir'i alan OYAK için çimento fabrikalarını alan Sabancı için, bunlar üretim tesisinden çok, birer "gayri-menkul"dür. Çünkü kârın esasısı artık sanayi üretiminde değil, spekülasyondadır, borsa ve döviz işlemlerindedir, kredi pi-

yasasındadır. En büyük işbirlikçi tekeller, sermaye birikimlerini artırdıkça, emperyalist finans-kapitalin egemenliğine daha çok giriyor, daha fazla rantı yeşiyorlar.

Örneğin Koç, Tüpraş ihalesinin “ön yeterlilik” aşamasına girmemiştir bile. Üretime yönelik planlarında Tüpraş’ın yeri yoktur. Fakat tüm dünyada “paradan kaçış” başlayınca, ihaleye giren Shell’e yapışmıştır. İhalede ortaya çıkan yüksek rakam, ne Koç’un ne de Shell’in cebinden çıkacak. Şimdi onlar, tüm dünyada, parasını 4,5 milyar dolarlık bir “gayri-menkul”e bir an önce bağlamaya hazır, birçok banka ve fon yönetimi bulabileceklerini biliyorlar. Aynı durum OYAK için de geçerlidir. “Ulusal sermayede kaldı” diyerek Erdemir özelleştirmesinin sonucunu alkışlayan zavallı budalalar, ihalenin hemen ertesinde, OYAK’ın emperyalist tekellerin ve bankaların kapısını aşındırmaya başladığında, ne düşündüler acaba? Artık Erdemir ve Tüpraş’ta üretimin ölçeği, verimlilik, istihdam, ücretler, dağıtım vb. gibi sorunlar, onları satın alanları pek de ilgilendirmiyor. İhale sonucunda ortaya çıkan rakam kadar “gayri-menkul” ihracı yapabilecekler, yeni krediler bulacaklar, borçlarını kapatacaklar, spekülasyon yapacaklar ve salt bu hareketlilikle bile büyük kârlar elde edecekler; bütün dertleri budur. Tüpraş için stratejik kararları, %10 hisseli Shell ve %14 hisseli Ofer grubu alacaktır. Birincisi, patent, teknoloji, uzmanlıkla bu hakkı elde ederken; ikincisi, yani Ofer grubu ise, arkasındaki esas güç olan Carlyle grubunun; hani şu ABD’nin eski başkan ve yöneticilerinin kurucuları arasında bulunduğu, Pentagon’un uzantı iştiraki olan Carlyle grubu, işte bu politik güce yaslanarak Tüpraş’ı sahiplenecektir. Koç ise, gayri-menkule yatırdığı sermayesinin kuponlarını kırarak, Tüpraş’ın tadını çıkaracaktır.

Bütün bunların anlamı ne? Lenin’in sözleriyle: “*Sermaye sahipliğini bu sermayenin üretimde uygulanışından, para sermayeyi sanayi sermayesinden ya da üretken sermayeden, sadece para sermayeden elde ettiği gelirle yaşayan rantiyeyi sanayiciden ve sermaye üzerinde doğrudan tasarrufla bulunan kişilerden ayırmak, genel olarak kapitalizmin bir*

eğilimidir. Emperyalizm, ya da mali sermayenin egemenliği bu ayırımın muazzam ölçülere ulaştığı kapitalizmin en yüksek aşamasıdır.”

Tam ilhak sürecinde ilerledikçe, emperyalist mali-sermaye, bütün karakteriyle Türkiye ekonomisine damgasını vuruyor. Çürüme ve durgunluk, bu karakterlerin başında geliyor. Çürümenin kaynağı olan para-sermaye, üretim ve ticareti de bir ahtapot gibi sarıyor, denetimi alıyor, kendi biriktirdiği riskleri tümüyle üretim ve ticaretin üzerine yüklüyor, kendi bataklığına doğru çekiyor. Her şey, üretimi ve dolaşımı etkileyen tüm mali kararlar, 48 milyar doları aşmış olan “sıcak parayı” ürkütmemek amacıyla bağlanıyor, siyaset bu amacın basit bir uzantısı durumuna geliyor.

Çürümenin diğer ayağı; mafyatik sermaye birikiminin ekonomiyle bütünleşmesidir. Bütçe açıkları, giderek artan oranda “kaynağı belirsiz” paralarla sağlanıyor. Son beş yılda, bu faili meçhul kaynaklardan gelen paraların 14 milyar doları bulunduğu hesaplanıyordu. Artık, sadece uluslar arası “saygın” tekellerin parası kaçmasın diye değil, mafyanın da parası başka yere kaçmasın diye, siyaset yürütülüyor, mali politika belirleniyor. Mafya çetelerinin birden bire tehdit unsuru olmaktan neden çıkarıldığını anlamak isteyen, bu ekonomik temeli de he-saba katmak zorundadır.

Sistemin Çözülüşü

Türkiye’de bağımlı tekelleri kapitalist sistemin, tıpkı hamisi emperyalizm gibi, hızlı bir çürümeye girmesinin devrim açısından önemi nedir? Her şeyden önce, bu durum, sistemin iç bütünlüğünü, kurumsal işleyişin uyumunu her geçen gün daha fazla bozuyor. Burjuvazi, sistemi ayakta tutan, onu besleyen araçlardan yoksun kalıyor. Öte yandan “özel girişim”, tüm sınıf adına işlemesi gereken bu araçları kendi spekülasyonu için kullanır hale geliyor. Meta üretiminin birbirine bağımlı temeli yerine, gittikçe bu temelden uzaklaşan para-sermayenin karakterine bürünen tekellilik, sistemin iskeletini kemiren fareler gibi, gemiyi en ufak fırtınada paramparça olacak hale getiriyor. Talan, rekabetin yeni kuralıdır; servet kaynakları kapanın elinde kalıyor. Kaybeden, büyük kaybediyor. Te-

kelci burjuvazi arasında işbirliği kısa sürüyor, sonra hemen pay kavgası patlak veriyor. Tekeller birbirlerinin altını oyuyor. Kurumsal denetim mekanizmalarının yerini, özel ilişki ve bağlar alıyor. Bu da, tekelleri sınıfın ortak davranma alışkanlıklarının kaybolmasına yol açıyor.

Çürüme orta kesimleri de sarmış durumda. Özellikle kent küçük-mülk sahipleri, bugünü tüketirken, geleceklerini tekellere satıyorlar. Bankaların adeta sebil gibi dağıttığı tüketici kartlarının sayısı, 30 milyona dayandı. Kartlı taksitli tüketim, özellikle 2001 krizi sonrası, bu kesimlerin ağzına emzik olmuş, onları tekellerin çıkarlarına bağlamıştı. Ama bu yolla, servetlerinin önemli bir bölümünü banka ve tekellere kaptırıyorlar. Artık orta kesimler için güvencesiz gelecek tehlikesi çok daha somut. Kariyer sahibi olmanın niteliği değişti. Eskiden uzmanlaşma, işte etkinlik kariyerin kaynağı iken, şimdi kredi kartları kariyeri satın alıyor, onu bugün içinde tüketiyor ve orta kesimlerde kapitalizme bir ölçüde meşruiyet sağlayan kariyeri, kredi kartlarının faizine ve tekellerin insafına terk ediyor. Kredi kartı borcunu, yine kredi kartıyla ödeyen kentlerin küçük-burjuvaları, çürüyen sistemden kendi paylarını alırken, onları bir anda sistemin dışına fırlatacak fırtınayı, kendi ceplerinde bizzat taşıyorlar. Küçük-burjuva sol da, aynı nedenle çürüyor. Emperyalist finans-kapital, bağımlı ekonomiyi kemirdikçe, özellikle küçük burjuva kesimlerden, iktisaden gerici bir muhalefet yükseliyor. Bu muhalefet, “vatan satılıyor, ulusal bağımsızlık” söyleminde dile geliyor. Ve tıpkı Kautsky gibi, küçük-burjuva sol da, iktisaden gerici bu muhalefete karşı koymak yerine, gün geçtikçe onunla birleşip kaynaşmaya çabılıyor.

Emperyalist finans-kapitalin damgasını vurduğu bütün bu gelişmeler, sistemi, proletaryanın darbeleri karşısında dayanaksız hale getiriyor. Sefaletin biriktirdiği öfke, çürümüş temelleri kökünden kazıyacak denli yoğundur. Proletarya, kredi kartlarına kaptırdığı müttefiklerini yeniden kazandıkça, cüreti de artacaktır. Gökdelenlerin tepesine inen helikopterlerin, kaçmaya çalışan burjuvaları taşıyacağı günler uzak değil. □

FRANSA YANIYOR!

10 Kasım Perşembe günü Fransa İçişleri Bakanı Nikolay Sarkozy, France 2 kanalında yaptığı konuşmada şu sözleri saffetti: *“Barışı isteyen ciddi insanlar adına huzuru bozan ayaktakımı ve serserileri uyarıyorum!...”* Bu sözlerin sarf edildiği günün gecesi eylemler rekor düzeye ulaştı!.. Fransa genelinde yanan araç sayısı 1253, eylemlere katılan il ve ilçe sayısı 256... Ve ertesi gün *“Barışı isteyen ciddi insanlar”* adına hükümet ve polis sendikasının Paris’te düzenlediği *“barış”* mitinginde başka bir rekor daha kırıldı!.. Eylemci sayısı basın mensubu sayısından azdı!.. Sadece 300 kişi!..

27 Ekim’de 15 yaşındaki Bouna Traore ve 17 yaşındaki Zyed Benna adındaki Afrika kökenli 2 gencin, Paris çevre banliyölerinden Clichy-Sous-Bois’de polisten kaçarken sığınmak zorunda kaldıkları elektrik trafosunda elektrik akımına kapılarak ölmesinden sonra patlak veren olaylar (ki aynı olayda ağır yaralanan Türk gen-

ci Muhittin Öztürk’ün tedavisi hastanede sürüyor) ikinci haftasını doldurdu...

Önce Paris in ünlü Clichy-Sous-Bois semtinde (bu banliyönün ünü polisin girmeye çekindiği, tümüyle yabancılardan oluşan bir semt olmasından gelir) başlayan ayaklanma, tüm Paris’e yayılmakla kalmadı, tüm Fransa’yı kasıp kavuran bir yangına dönüştü..

İlk günden bugüne Fransız devleti olayı olduğundan farklı göstermek için elindeki tüm imkânları seferber etti. Bu ayaklanma niye patlak verdi, niye yayıldı, katılanlar kimler, neden bitmek bilmiyor vb. soruları elinden geldiğince çarpıttı. Ayaklanan güçlere karşı bir cephe oluşturmaya çalıştı. Bunu yaparken ayaklanmayı bastırmak için tarihte bolca rastlandığı gibi kendi yasalarını çiğnemekten kaçınmadı. Resmi kayıtlara göre 27 Ekim’den bugüne, gözaltı sayısı 2370, yetişkinlerden tutuklanan insan sayısı 358... Sadece son iki gecenin bilânçosu bile durumu ortaya koymaya yeter: Ayaklanmanın 13. günü yanan araç sayısı 617, eylemlere katılan il-ilçe sayısı 213, gözaltı sayısı 280... 14.gün: yanan araç sayısı 482, eylemlere katılan il ve ilçe sayısı 167, gözaltı sayısı 203... Bunlar ulusal polis teşkilatının açıklamasından alınan rakamlar. Bu rakamların ayaklanmanın sönmeye yüz tuttuğunu kanıtlamak için, hükümetin eylemler konusunda aldığı sansür kararından sonra basına yaptığı açıklamadan alındığını belirtmekte yarar var. Çünkü aynı ulusal polis teşkilatı sadece I-le-de-France (yani Paris merkez, banliyöler hariç!) için bir gün sonra şu rakamları verdi: Paris merkez 13.gün yanan araç sayısı 150, gözaltı sayısı 75 (sadece yetişkinler!)... Paris merkez, 14.gün: yanan araç sayısı 95, yanan işyeri sayısı 33, gözaltı sayısı 117 (sadece yetişkinler haliyle!).

Şu ana kadar tüm Fransa’da binlerce araç yandı, yüzlerce işyeri kullanılmaz hale getirildi, binlerce insan gözaltına alındı, yüzlerce insan hakkında soruşturma açıldı, 120 kişi hakkında yurtdışı etme kararı alındı (Bu kişilerin hepsi Afrika kökenli Fransız vatandaşları)... Ayaklanmanın ilk haftası CGT(İşçiler Konfederasyonu) Paris’te Ayaklanma güçlerini destekleyen ve hükümetin politikalarını eleştiren bir miting düzenledi... Fransız Komünist Partisi(PCF) İçişleri Bakanı Sarkozy’nin provokasyon yaptığını ve çok tehlikeli bir politika izlediğini açıkladı ve tüm demokratik güçleri yabancıların yurtdışı edilmesine karşı birleşmeye çağırdı... Hükümet de bu arada boş durmadı ve olağanüstü hal ilan etti ve güvenlik güçlerine ateş etme yetkisi verdi... Bununla da yetinmeyerek valiliklere genelge göndererek sokağa çıkma yasağı uygulama yetkisi verdi... Ama bu da yetmedi ve Jacques Chirac başkanlığında toplanan (9 Kasım) Ulusal Güvenlik Konseyi çok ağır hükümler içeren ve güvenlik güçlerine ayak bağı olabilecek yasaları bertaraf edecek Cezayir Yasasını gerek gördüğünde uygulama yetkisini hükümete verdi... İlk gün beş şehirde sokağa çıkma yasağı büyükleri de kapsayacak şekilde uygulandı. Sokağa çıkma yasağının uygulandığı ilk gece herkesin nefret ettiği özel tim CRS’lerle Paris’i teftişe çıkan Paris L’Eure valisi, neden CRS’lerle geziyorsunuz diye soran basın mensuplarına *“sokağa çıkma yasağına uymayanları evinize dönün diye uyarıyoruz, ilk gün olduğu için uyarıyoruz, yani sadece bu gece!”* diyerek açıkça gözdağı verdi... Paris başta olmak üzere birçok il ve ilçede 18 yaş altı gençler için sokağa çıkma yasağı uygulanıyor. Hükümetin sınır dışı kararı aldığı gençler için, İçişleri Bakanlığı tarafından valiliklere bir çağrı gönderilerek yasal süreç beklenmeksizin yurtdışı kararının hemen uygulanması istendi..

Tüm bunlar yanında ilginç gelişmeler de yaşandı. Çocuk Mahkemesi (Turbinal) Başkanı ve Hakimler Sendikası üyesi Alain Vogelweith, İçişleri Bakanı Sarkozy'nin olayların büyümesine neden olan "Racailles etxoyous" (ayaktakımı ve serseriler) sözüne atfen, "baskı altında çalışıyoruz. Yakanan gençler daha önce hiç bir kriminal suca karışmamışlar" dedi... Aynı gün bir çok mahallede maskeli gençler tv kameralarına şöyle bağırıyordu; "Sarkozy biz buradayız seni bekliyoruz!"... Hiç bir fırsatı kaçırmayıp ayaklanma güçlerini serseri ve ayaktakımı gibi göstermeyi görev bilen basına, gençlerden biri şöyle diyordu: "Çözüm gençleri hapishaneye koymak değil, iş imkânı yaratmaktır".... Bir başkası şöyle diyordu: " annemin babamın ülkesini işgal ettiniz onları zorla buraya getirdiniz, her

sabah zombi gibi ise gidip geliyorlar ve hiç birşeyimiz yok! Biz "Fransızlar" (ki bu sözcüğü özellikle vurgulu söyledi) *şimdi onların intikamını alıyoruz!*"... Olağanüstü hal ilan edilmeden, yani olaylar ikinci evresine girmeden önce gençlik liderleri bir tv programına çıktılar. O programdaki bir diyalogu aynen aktarmakta yarar var;

Gazeteci; "Niye toplumsal huzuru bozuyorsunuz, amacınız ne, bir amacınız var mı?"

Genç; "Bu soruyu git (Hugo) Chavez'e sor!"

Ayaklanma başladığından beri olayı farklı göstermek için basın yoğun bir çaba harcıyor... Gençlerin eğitimsizliğinden dem vuruluyor. Entegrasyon politikalarının yanlışlığından söz ediliyor... (Tabi en komik gerekçeyi bir çok devrim ve sayısız a-

yaklanma görmüş Fransız burjuvazisi değil Tayyip Erdoğan buldu: türban!!!)... Ayaklanmanın ilk haftası özellikle Parisliler eylemleri destekliyordu... Ve ayaklanmanın hedefi Özel Tim CRS'lerin dağıtılması noktasında odaklanıyordu... Ama ikinci haftadan itibaren olayın rengi değişti... Daha çok yabancılar politikası ve işsizlik sorunu öne çıktı.. Bundan sonra nereye gideceğini de işçilerin tavrı belirleyecek...

Ayaklanma sürüyor... İkinci haftadan itibaren sessizlik içinde bekleyen Fransızlar artık rengini belli etmek zorunda. Her kesim sınıfsal tavrına göre karar verecek. Ve bir haftadır sessizlik içinde bekleyen işçi sınıfı yine kilit rol oynayacak...

Paris yine yanıyor, tüm Fransa yanıyor... Ayaklanmalar yüzyılı tam yerinden başladı!...

BÜTÜN DÜNYA İŞÇİLERİ BİRLEŞİN

Merhaba Yoldaşlar.

Kapitalizmin beşiği Avrupa'da göçmen kölelerin (siz baldırıçiplaklar diye okuyun) yaktığı isyan ateşi, Fransız emperyalizmin elindeki tüm olanakları kullanarak saldırmaya ve sokağa çıkma yasağına rağmen yanmaya ve tüm emperyalist-kapitalist sistemi de yakmaya devam ediyor.

Dünya halklarını ve doğayı kar hırsı ile yıkıma sürükleyen kapitalizmin kalbinde yanan isyan ateşi, yokluğu, yoksunluğu, yarınsızlığı etinde kemiğinde hisseden proleterlerin öfke patlamasıdır. Bu öfke patlaması şimdilik sokaktaki yangına, daha ilerde de sistemi yıkıma uğratan niteliğe dönüşecektir.

Burjuva medyanın tüm çabaları, yaşanan olayların göçmenlerin ezilmişlik, dışlanmışlık duygusundan ya da Cezayirli Cezayir Kurtuluş Savaşında katledilen 1 milyon Cezayirlinin intikamından bahsetse de, yaşanan çatışmalar kör gözlelere bile görünecek kadar net sınıf savaşımıdır.

Dünya halklarına yutturulmaya çalışılan Avrupa'daki "demokrasi"nin insan hakları söylemlerinin cilası döküldü. İnsan burada Lenin'in "en demokratik cumhuriyetler bile burjuvazi için demokrasi, proletarya için diktatörlüktür" sözünü hatırlamadan edemiyor. Günümüzün proleter göçmenleri, pratik olarak Avrupa kapitalizmin vahşi yüzünü tüm dünya halklarına göstermişlerdir.

Fransa'da kimliksiz yaşayan 2 gencin polisten kaçarken elektrik trafosuna girmeleri ve yanarak ölümleri, Avrupa'da demokrasi olduğuna inanan aklievellerin gözlerini açmalarına neden olmuştur umarım. İş bulma konusunda Almanya'dan somut bir örnek vermek istiyorum.

Almanya'da "güzel iş", o da eğer bulunursa, önce Alman vatandaşlarına, onlar beğenmezse Avrupa Topluluğu vatandaşlarına, onlar da beğenmezlerse, üçüncü dünya ülkeleri vatandaşlarına verilir. Bu faşist ırkçı yasa, Alman işçi bulma kurumu Arbeitsamt'da her gün uygulanır.

Yabancı uluslardan göçmen işçilerin her gün yaşadıkları aşağılanma, horlanma ve Fransa işçileri bakanının deyimi ile "pislik" olarak nitelendirilme duygusu, işsizlik, açlık ve yarınsızlık korkusu ile birleşince, hiçbir gücün bastıramayacağı sisteme karşı öfke patlamasına yol açmaktadır.

Fransa'daki yangınlar kısmi olarak Almanya, Belçika ve (13 Kasım itibari ile) Yunanistan'da da görülmeye başlandı.

En güzeli de Şemdinli provokasyonunu protesto eden Diyarbakır'daki Kürt emekçisinin elindeki dövizde somutlanmış. Diyarbakır'daki Kürt emekçisinin elindeki dövizde, "Fransa'daki Yangını Kürdistan'da Alevlendireceğiz" yazmakta idi.

Avrupa'nın göbeğinde yakılan isyan ateşinin siyasal yönü yok diye değerlendiren aklievellere, büyük isyancı Marx'tan bir alıntı ile hatırlatmada bulunarak yazımı noktalamak istiyorum.

"*Toplumsal bir hareketin siyasal bir hareketi dışında bıraktığı söylenmemeli. Aynı zamanda toplumsal olmayan hiçbir siyasal hareket yoktur. Ancak uzlaşmaz sınıf karşıtlığının bulunmadığı bir düzende toplumsal evrim siyasal devrimi zorunlu kılmaktan çıkacaktır.*

O zamana kadar toplumun her genel kuruluşunun arifesinde, toplumsal bilimin sonsözü daima şu olacaktır: Ya savaş ya ölüm, ya kanlı savaşım ya yok olma. Karşı konmaz biçimde böyle konmuştur sorun."

NOT: Tüm Mücadele Birliği emekçilerine, okurlarına, zindandaki tutsak devrim savaşçılarına, Ölüm Orucundaki siper bayrağımız Serpilimize devrimci duygularla selamlar. Hapisanelerde, soğuk işkence odalarındaki yoldaşlar, saflarımızda yürüyemezsiniz belki, ama bizlerlesiniz. Biz de sizlerle...

Stuttgart'tan Bir Mücadele Birliği Okuru

9 Kasım'da Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde JİTEM mensuplarının Umut Kitabevi'ni bombalayarak, 1 kişiyi katletmesinden sonra, ayaklanan Kürt Halkının üzerine polis ateş açmış ve 1 kişiyi daha katletmişti. Bunun üzerine Kürt Halkının ayaklanması, diğer illere de yayıldı. Ağrı ve Van'dan sonra Yüksekova'da da serhıldan ateşi parladı; burada, polisin, basın açıklaması yapmak isteyen halkın üzerine ateş açması sonucu 3 kişi daha ölümsüzleşti. Yoksul Kürt Halkı, bir anda serhıldan ateşlerini her yerde birden yakmaya başladı.

Kürt halkının bu ayaklanması, üzerinde yaşadığımız toprakların her yerinde yankısını buldu. Her yerde Kürt halkı için özgürlük ateşleri yakılmaya başlandı. Kürt halkının ayaklanmasını göstermek için, 19 Aralık Cumartesi günü akşamı, bir eylem de Taksim'de gerçekleşti.

Leninistler imzalı "Disa Disa Serhıldan" pankartı ardında toplanan Leninistler, meşaleleriyle Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Şemdinli Halkı Yalnız Değildir", "Kürdistan'da Tek Çözüm, Ya Devrim Ya Ölüm", "Kürdistan Devrimle Özgürleşecek", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Jibo Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği" sloganları atan eylemcileri polis uzaktan izlemeyi tercih etti.

LENİNİSTLER HAYKIRDI: "Disa Disa Serhıldan"

Taksim Meydanı'na gelindiğinde bir basın açıklaması yapan Leninistler, devletin Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkını engellemek için her yola ve çareye başvurduğunu; ama halkın bir kez özgürlüğü için ayağa kalkmış durumda olduğunu ve hiçbir açıklamanın onları tutmaya yetmediğini, yetmeyeceğini söyleyerek bu olanların, devletin en üst kademelerinin bilgisi dahilinde olduğunun açık olduğunu belirttiler.

"Kürt halkı, Yüksekova katliamından sonra serhıldanları daha da yayacaktır. Şimdi yapılması gereken şey, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini geliştirerek, bu ayaklanmacı ruh halini ve ayaklanmaları bir devrime dönüştür-

mek olmalıdır. Türkiye proletaryasının kurtuluşunun koşulu, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı özgürce kullanmasıdır. Bu nedenle Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, Kürt halkıyla mücadele birliğini geliştirmeli ve tıpkı Fransa'da olduğu gibi, ayaklanmayı her yana yaymalıdır.

Ayağa kalkalım; iktidarı ele geçirmek ve Kürt ulusuna kendi kaderini özgürce tayin edebileceği koşulları yaratmak için, halklarımızın mücadele birliğini güçlendirelim" dediler.

Yaklaşık yarım saat süren eylemin ardından Leninistler, eylemlerine son verdiler. □

ÖZGÜRLÜK İ

Şemdinli ve Yüksekova'da yaşanan ayaklanmalar, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmekte ne kadar kararlı olduğunu göstermiştir. Devlet tarafından başlatılan bir provokasyon girişiminin böyle bir ayaklanmaya yol açması Kürt halkında birikmiş, patlayıcı unsurların ne kadar güçlü olduğunu göstermeye yetti. Bu, artık kimsenin önüne geçemeyeceği bir süreçtir. Serhıldanlar dönemi başlamıştır ve bugün dursa bile bu sadece geçici bir süre için olacaktır. Kürt halkı, bir kez özgürlüğü için ayağa kalkmıştır ve süreç, ileri sıçrama, geçici bir süre için geri çekilme, güç biriktirme ve daha büyük bir güçle ileri sıçrama şeklinde ilerleyecektir. Türkiye ve K.Kürdistan birleşik devrimin gelişiminin en önemli ayaklarından birini oluşturan Kürdistan Devrimi yeniden atağa kalkmıştır.

Devletin Şemdinli'deki katliamının suçüstü yapılmasından sonra başlayan serhıldanlar hızla Kürdistan'ın başka alanlarına yayıldı. Devlet, Şemdinli'deki ve daha sonra Yüksekova'daki katliamlarıyla Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını engellemek için her yola başvuracağını göstermiştir. En son cezazelerin Yüksekova'ya getirilmesi sırasında F-16 savaş uçaklarının alçaktan uçuş yapması, devletin olayların gelişimi karşısında hangi yöntemlere başvuracağını ve neleri göze alacağını göstergesi.

Tam da şimdi sınıflar savaşımının en yoğunlaşmış biçiminden başka bir şey olmayan iç savaş, kabullenmeyenlere sormak gerekiyor: Bütün bu yaşananlar iç savaş değilse nedir? Olayların gelişimini 'duru gökte çakan şimşek'e benzetebilecek kadar basireti bağlanmış birileri çıkabilecek midir hala? Hala birileri çıkıp "hani nerede devrimci durum, hani nerede iktidarı tehdit eden eylemler?" diyebilecekler mi? Hala bir

evrimci dönemden geçtiğimizi iddia edebilecekler midir?

Olayların gelişimi karşısında ortalama solun devlet içinden gelen çeşitli açıklamaların hemen peşisıra "2. Susurluk" belirlemesi yapması bazı şeylerin hala değişmediğini ve hatta devrim anında bile değişmeyeceğini gösteriyor. Yeniden başlatılan "Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika Karanlık" eylemleri, ortalama solun devrim konusundaki bakışının sığığını bir kez daha gösteriyor. Bir kez daha, reformistlerin devrimin hızını kesebilmek için nasıl büyük bir hızla kollarını sıvayabildiğini ve ortalama sol hareketi etkisi altına alabildiğini kanıtıyor.

Soruna "derin-devlet" açısından yaklaşmak burjuvazi tarafından manipüle edilmektir. Devlet, bir bütün olarak, bugüne kadar yapılan tüm katliamlarının sorumlusu, yönlendiricisi, örgütleyicisi ve yapanıdır. Kürt halkı yürürken "terörist devlet" diye slogan atarak hedefi doğru tespit ettiğini göstermiştir. Bu nedenledir ki, burjuvazi devleti kurtarmak için hemen "Susurluk" benzetmesi yapmıştır. Bütünü kurtarmak için parçayı feda etmek, bugüne kadar devletin başvurduğu bir yöntemdir ve bundan sonra da buna başvuracağı ve bu şekilde birilerini duraksatabileceği anlaşılıyor. Ortalama sol hareket 'Susurluk' benzetmesi yaparak Kürt halkının çok gerisinde kaldığını göstermiştir. Ortalama sol hareket halkın gerisinde kalarak devletin bütünü hedef göstermek yerine onun içine sızmış, sanki devletten bağımsız bir takım güçler varmış da bu cinayetleri onlar işliyormuş gibi bir anlayışın halkın bilincinde yer etmesine neden olmuştur. Onlar böyle yaparak hedef şaşırtıyorlar.

Şemdinli katliamı da tıpkı daha öncekiler gibi devletin en tepesindekilerin bilgisi dahilinde yapılmıştır. "Kontrgerilla", "derin-devlet" denilen şey, dev-

letin kendisidir. Ve açıktır ki, hem genel olarak halkların özgürlük mücadelesi, hem özel olarak Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ön koşulu bu faşist devletin yıkılması, paramparça edilmesidir. "Demokrasi ve özgürlüklerin" ön koşulu budur. "Devletin kendi içindeki çeteleri açığa çıkarması" beklentisine girmek ya da insanları bu şekilde "çete"lerin varlığına yönlendirmek, asıl hedefi gizlemektir. "Bu 'çeteler' dağıtılınca 'demokrasi ve özgürlükler'in kazanılacağını" vaaz etmek en hafif değişimle reformistlerin dümen suyuna girmek, karşı-devrimin ekmeğine yağ sürmektir.

Şemdinli ve Yüksekova olayları bir kez daha gösteriyor ki, "demokrasi ve özgürlükler" in kazanılması bir devrim sorunudur. Demokrasi ile devrimin diyalektik bağı kuramayanlar, demokrasiyi, burjuva demokrasisi olarak algılayanlardır. Bu nedenle düzen içinde elde edilecek birkaç kısıntı ile demokrasi sorununun halledileceğini düşünüyorlar. Reformistler zaten "demokrasi ve özgürlükler" diye reformları yutturmaya çalışıyorlar. Ancak, faşist devlet bir devrimle yıkılmadan "demokrasi ve özgürlükler" in bir hayal olduğu son yaşanan olaylarla bir kez daha kanıtlanmıştır. Ulusal sorunun devrimsiz, sıçramasız bir çözümü yoktur. Kürt halkı, şimdi bu gerçeği pratikte yaşayarak görüyor.

Türkiye Proletaryasının Kuruluşunun Koşulu

Kürt ulusunun özgürlük hakkını elde etmesi, burjuva egemenliği temellerinden sarsacak bir olgudur. Bu, onun en temel dayanaklarından birini yitirmesi anlamına gelecektir; çünkü burjuvazi Kürdistan'ı ilhak ederek sadece maddi bir zenginlik elde etmekle kalmıyor aynı zamanda egemenliğini sürdürmek için gerekli moral gücü de bu-

[ÇİN DEVRİM

luyor. Özellikle Kürt halkının özgürlüğünü kazanması, burjuvazinin egemenliğine büyük bir darbe indirecektir. Buradan şu önemli sonucu çıkarmak gerekiyor: Demek ki, aslında Kürt halkı, bu büyük savaşı yürütürken sadece kendi kurtuluşu için savaşmış olmuyor, o aynı zamanda Türkiye işçi sınıfı ve ezilen diğer halkların kurtuluşu için de savaşmış oluyor. Bu nedenle Türkiye proletaryası, sadece enternasyonal dayanışma anlamında değil ama bizzat kendi kurtuluşu için de bu savaşta Kürt halkının yanında olmalıdır. Türkiye proletaryasının kurtuluşunun yolu, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesinden geçiyor.

Kürt halkı, yıllardır sürdürdüğü savaşa ve özellikle en son Şemdinli, Yüksekova ve Hakkâri ayaklanmaları ile özgürlüğünü elde etmede ne kadar kararlı olduğunu göstermiştir. Ortadoğu'da Kürt halkı, Filistin halkıyla birlikte en çok katliam ve kıyımlardan geçirilmiş olan halktır. Buna rağmen her defasında ayağa kalkmasını, serhıldanlara yönelmesini bilmiştir. Ve artık bu konuda önemli bir bilince ulaşmıştır. Şemdinli'de ki provokasyondan hemen sonra katilleri yakalamaları ve olayın peşini bırakmıyor oluşları bunu gösteriyor. Tüm "sağduyu" vb. çağrılarına rağmen Kürt halkı eyleminden vazgeçmemiştir. Bir anda ayaklanma başka yerlere sıçramış, yayılma eğilimine girmiştir.

Reformistlere ve Uzlaşmacılara Rağmen

Kürt halkı, özgürlük savaşını onu durdurmaya çalışan uzlaşmacılara ve reformistlere rağmen yükseltiyor. Reformistler, tam da Kürt halkı ileri atıldığı anda ve düşmanı bozguna uğratacakken sahneye çıkıyor, halkı frenliyor ve böyle yapmakla düşmana ihtiyaç duyduğu yaşamsal soluklanma fırsatını ve

riyor. Oysa devlet, derin bir korkuya kapılmış durumdadır; çünkü Kürt halkının ayaklanması çok güçlü ve sağlam temellere sahip. Bunun gelip geçici bir olgu olmadığını burjuvazi sınıfsal içgüdü ve tarihsel deneyimlerinden biliyor.

Devlet, Newroz'dan bu yana Kürt halkını sindirmek için her türlü yöntem başvurmuştu. Silahlı savaşıma destek veren halkı sindirmek için bu provokasyona girişirken böyle bir ayaklanmayla karşı karşıya kalmayı beklemiyordu. Kürt halkının öfkesi bir anda patlayınca burjuvazi, korkuya kapıldı; ürktü ve geri çekildi. Ayaklanmayı durdurması için Kürt halkına adeta yakardı. Ayaklanmanın büyümesini engelleyen DEHAP yöneticilerinden övgüyle bahsetmesi korkusunun büyüklüğünü anlatmaya yeter. Devletin öncelikli amacı, Kürt halkını oyalayarak zaman kazanmak, kıvılcımların tutuşmaya hazır başka yerlere sıçramasını engellemektir.

Burjuvazi sadece Kürdistan'ın değil, Türkiye'nin de patlamaya hazır satırlı bir bomba gibi beklediğini ve üzerinde oturduğu zeminin her an havaya uçabileceğini biliyor. Ayaklanmanın, kararsızları hızla saflaştıracağını, Türkiye proletaryasının hemen yanı başındaki yangına kayıtsız kalmayacağını ve metropollerin de bir anda yangın yerine döneceğini, hiç değilse en son Fransa örneğinden biliyor, görüyorlar. Onlara toparlanmaları için ihtiyaç duydukları zamanı, ortalıklerde "sağduyu" çağrısı yaparak dolaşanlar kazandırıyorlar. Kürt halkı, burjuvaziye hizmet eden bu küçük burjuva kesimlere itibar etmemelidir. Onlar, kendilerine sınıfsal konumlarını kaybettirecek ve rahatlarını bozacak iç savaştan burjuvaziye hayat öpücüğü vererek kurtulmaya çalışıyorlar. Reformistler ve uzlaşmacılar, bir süre daha ayaklanmayı söndürmek için

uğraşacaklar ama bunu başaramayacaklarını göreceklerdir. Başaramadıkları anda da devrimin karşısına geçeceklerdir.

Ayaklanmanın hızla yayılma eğilimine girmesi, devrimin başka pratik sorunlarını da gündeme getiriyor. Ayaklanmanın bir sanat olarak ele alınması ve yönetilmesi bunların başında geliyor. '91-'92 Serhıldanları hatırlanacaktır. O serhıldanların devrimle sonuçlanmadan ve genel bir ayaklanmaya dönüşmeden sona ermesinin en önemli nedeni, kapitalizmin sinir merkezleri durumundaki şehirlere sıçramadan sınırlı bir alanda sıkışıp kalmaları idi. Artık şu tarihi dersin herkes tarafından öğrenilmiş olması gerekiyor! Ayaklanma, başladığı anda mutlaka kapitalizmin sinir merkezi diyebileceğimiz, Diyarbakır gibi şehirlere sıçratılmalıdır. Kürt halkının bugün içinde bulunduğu ayaklanmacı ruh hali, ayaklanmanın hızla yayılmasının koşullarını sağlıyor. Bunun koşulları şimdi geçmişte hiç olmadığı kadar olgunlaşmıştır.

Yapılması gereken aynı ruh halinin Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri arasında da boyatması, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğinin en sıkı ve en geniş biçimde örülmesi için tüm güçlerin seferber edilmesidir. Türkiye proletaryası, kendi kurtuluşunun Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edebilmesinden geçtiğini gördükçe, şoven ve sosyal-şoven önyargılara karşı gerekli tutumu aldıkça bu süreç hızlanacaktır.

Süreci hızlandırmak ve devrimi örgütlemek için Leninist Parti'nin bütün güçlerine büyük görev ve sorumluluklar düşüyor. Kaybedecek zaman yoktur. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 151. Gününde

Zindan türküsü söylüyor. Komün'den beri söylenen bir türküdür bu; komünistlerin türküsü. Ve ancak yürünerek söylenebilir...

Yürüyüş sürüyor; tarihin en derinliklerinden bugüne gelen bir kararlılıkla, inançla... Devrim, bu yürüyüşteki inattta saklı. Tarih bir kez daha komünistlerin baş eğmezliğine, mücadeleciliğine tanıklık ediyor. İnsanlığın tarihi yeniden yazılıyor...

Büyük Ölüm Orucu Eylemi, bunca baskı ve katliama, burjuvazinin bunca ayak oyununa rağmen sürüyor. F tipi zindanlar yıkılana kadar da sürecek. Bütün dünyayı kapla-

yan devrim dalgası, bir gün F tipi zindanların kapılarını da dövecek. Komünist ve devrimci tutsakların özgürleştirilecekleri günler uzak değil.

Bugün yapılması gereken, o an gelene kadar tüm gücümüzle komünist ve devrimci tutsaklara sahip çıkmaktır. Onların mücadelesinin bizim de mücadelemiz olduğunu tüm dünyaya göstermektir.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
SERPİL CABADAN YALNIZ DEĞİLDİR!**

Baki Yaş'a Hücre Cezası: "DEVİRİM HÜCRELERE SİĞMAZ"

Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nden Bolu F tipi Cezaevi'ne zorla sevk edilen Baki YAŞ, bunu protesto etmek için açlık grevine gitmişti. Açlık Grevi yaptığı gerekçesiyle 12 günlük "hücre cezası" verilen Baki YAŞ, 10 Kasım tarihinde bulunduğu hücreden alınarak tek başına başka bir hücreye götürüldü. Hücrede kaldığı sürece kapalı görüş hakkı da gasp edilmiş olan Baki YAŞ'ın sağlık durumunun iyi olduğu bildirildi. Baki YAŞ'a, daha önce de "mektup alma yasağı" konmuş, Baki YAŞ'ın karar itiraz etmesi sonucu bu yasak kaldırılmıştı.

"YÜREĞİN YÜREĞİMİZDİR"

Seni anlatmaya çalıştığımda, adın sesimde düğümleniyor. Sanki konuşacak hiçbir şey kalmamışçasına... İnsanlığı binlerce yıldan damıtıp da ne zaman geldin... Üzerinde yattığın ranzan, güneşsizlikten paslanmış... Voltalarını iki adımla sınırlandırmışlar, iki adımla bile dünyayı seyrettiğini bilmeyenler... Nefesin 128. gününde şimdi (15 Ekim). Belki çok zayıfladın, belki gözlerine perde iniyor ara ara... Ciğerlerin eskisi gibi hava dolduramıyor mu içine... Yok böyle bir şey diyorsun, değil mi? Ve insanlığa, ciğerindeki nefesini çıkarıp, en derin okyanuslara bununla dalabilirsiniz diyorsun. Kim ulaşabilir ki bu onura, sen ve senin gibilerden başka... Seninleyiz DAİMA... Yüreğin yüreğimizdir, sesin sesimizdir, kavgan kavgamızdır YOLDAŞ...

**SERPİL CABADAN YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞTİRİLMEYEN İŞÇİLER-E-
MEKÇİLER-KÜRT HALKI ÖZGÜRLEŞEMEZ!
MÜCADELEN MÜCADELEMİZDİR!**

İzmir'den Bir Leninist

*Sen ki bir badem dalsın baharda
Yüzünde solgun bir yeşil akşamı
Dalıyor gözlerin bir çağın artıklarına
Kazılardan yeni çıkmış gibisin
Bakışlarında düş fosilleri
Güneşli bir yeşili özler gibisin
İnsanlar kaybedilirken ey çocuk
İnsanlık adına
Nasıl başlar bu yeşil ve mavi yolculuk
Hangi gemi kalkar bu ülke limanlarından
Hangi mavilikler karşılar seni
Kıyılar zincir olmuş bileklerde
Dalgalar yargısız infaz
Al kalem eline ey çocuk
Yeşilin ve mavinin şürini yeniden yaz*

(Adnan YÜCEL)

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

MESUT AYDIN'A ÖZGÜRLÜK

7 Kasım'da, devrimci öğrencilerin yaptıkları eylemde polislin saldırısı sonucu gözaltına alınanların arasında devrimci bir işçi de var: Mesut AYDIN. O, bir işçi olarak öğrencilerin mücadelesinin yanında yer almakla, işçi sınıfının bütün topluma önderlik edecek yegâne sınıf olduğu pratikte kanıtlamıştır. Bir zamanlar Denizlerin, Sinanların önderliğindeki Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), işçilerin, emekçilerin eylemlerine, onların fabrika ve toprak işgallerine destek veriyorlardı. Şimdi işçiler, devrimci öğrencilerin mücadelesini sahiplenerek onlara en büyük desteği ve gücü veriyorlar. Burjuvazi, bunun ne kadar önemli olduğunu bildiği için Mesut AYDIN'ı tutuklamıştır.

Mesut AYDIN, şu anda Sincan F Tipi Cezaevi'nde C-70 nolu hücrede tutsak durumdadır. Onun özgürlüğü, hepimizin sorunudur. Mesut AYDIN'ın ve onunla birlikte tutuklanan 19 öğrencinin özgürleştirilmesi için güçlerimizi birleştirelim.

**ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA
ÖZGÜRLÜK!**

SARIGAZI'DE TUTUKLANAN 9 KİŞİ SERBEST BIRAKILDI

Sarıgazi'de dinci-faşist AKP Belediyesi'nin yapmak istediği festivali protesto ettikleri ve yaptırmadıkları için jandarmanın saldırısına maruz kalan ve gözaltına alındıktan sonra tutuklanan 9 kişi, 9 Kasım tarihinde çıkarıldıkları Ümraniye Adliyesi'nden serbest bırakıldılar.

Tutuklanan 9 kişiye sahip çıkmak ve onları özgürleştirmek için her Cumartesi akşamı Sarıgazi'de eylem yapan Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi emekçileri ve Mücadele Birliği okurları, mahkemelerinde de tutuklu 9 kişiyi yalnız bırakmadılar.

Mahkemeye katılan Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi emekçileri ve Mücadele Birliği okurları, mahkeme sonrası, serbest kalan ailelerle birlikte Ümraniye Adliyesi'nden ayrıldılar. Onları tutuklu kaldıkları süre boyunca, özgürleşmeleri için Sarıgazi'de yaptıkları eylem ve etkinliklerden haberdar eden Sarıgazi Ekin Sanat Merkezi emekçileri ve Mücadele Birliği okurları daha sonra ailelerden ayrıldılar.

Uzunca sayılabilecek bir süre ailelerinden ayrı kalan tutsaklar, yeniden sevdiklerine kavuşmanın sevincini yaşıyorlardı.

7 KASIM YÖK EYLEMİ VE DEVRİMCİ SORUMLULUKLARIMIZ

Bundan tam 25 yıl önce üzerinde yaşadığımız topraklara bir karabasan gibi çöken toplumun tüm ilerici, devrimci güçlerini sindirmeye yönelik yapılan 12 Eylül Faşist Darbesinin kanlı darbenin ardından yüz binlerce kitap yakılmış yüz binlerce insan işkence tezgâhlarından geçirilmiş, günlerce aylarca gözaltında tutulmuşlardı. Ve 50 kişi faşizmin darağaçlarında katledilmişti. Bu faşist darbenin hedef aldığı kesimlerden birisi de öğrenci gençlikti. Deniz Gezmişler gibi nice önderi bağrından çıkarmış olan üniversite kampüslerindeki araştıran, sorgulayan ve toplumun kurtuluşu için harekete geçmiş olan öğrenci gençliği de sindirmek, araştırmayan sorgulamayan okumayan bir gençlik yaratmak isteyen 12 Eylül faşizminin üniversitemizdeki aracı olarak ta 6 Kasım 1981'de YÖK kurulmuştu. Ama bu da öğrencileri devrimci mücadeleden vazgeçirememiştir. Tam 24 yıldır öğrenci gençlik dönem çok ileri çıkışlar gerçekleştirmiş ve her 6 Kasım'da YÖK'e ve onu kuran Faşist düzene karşı büyük eylemler yapmıştır. Bunlardan biriside bu sene 7 Kasım'da gerçekleştirdiğimiz Kızılay eylemidir. Ama bu senede her sene olduğu gibi öğrenci gençliği mücadeleden, sorunlarına karşı baş kaldırmaktan alıkoyamadığımız Faşist devlet ve Kolluk güçleri eylemimizi engellemeye çalışarak bizlerin üzerine panzerler, gaz bombaları, copları ve köpekleriyle azgınca saldırmıştır. Bunun karşısında bizler de

YÖK'ü, Faşizmi ve Kapitalist sistemi yıkmaya kararlı olduğumuzu gösterdik. Saatlerce süren çatışma sonrasında 40 arkadaşımız gözaltına alınmış ve sonrasında aralarında bir işçi yoldaşımızın da olduğu 20 kişi tutuklanarak cezaevine gönderilmiştir. Sermayenin sözcüsü olan burjuva medya günlerdir arkadaşlarımıza saldırarak Kızılay Meydanında yapılan vahşi saldırıyı haklı çıkarmaya çalışmıştır.

Bizler biliyoruz ki; tarihin her döneminde baskılara, sömürüye, köleliğe karşı ayaklananlar, haklarını arayanlar egemen sınıf tarafından hep saldırıya, baskıya, katliamlara maruz kalmışlardır. İnsanlık düşmanları "Demokrasi götüreceğiz" diye Irak'ı işgal edip binlerce insanı katledenlerdir, köylerimizi yakarak bizleri sürgüne gönderen, 12 yaşındaki Kürt çocuklarının üzerine 13 kurşun yağdıranlardır, onlar Şemdinli'de Kitabevi bombalayanlardır. Onlar hakkını arayan insanların üzerine her defasında azgınca saldıranlardır.

7 Kasım'da Kızılay'da tutuklanan arkadaşlarımız bizim özerk demokratik üniversite taleplerimiz için, insanın insanı sömürmemesi, herkesin yeteneğine göre çalışıp, ihtiyacına göre alabilmesi talebini dile getirdikleri için tutuklandılar. Ama bizler yine buradayız. Yine alanlarda, onlara ve taleplerine sahip çıkıyoruz. Mücadelemizi zafere kadar sürdüreceğimizi haykırıyoruz.

Bu ne ilk tutuklama ne de son olacaktır. Bilimsel eğitimin verildiği Özerk Demokratik Üniversitede, YÖK'ün dağıtılması; tüm işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların ve öğrencilerin mücadele birliğiyle kazanılacaktır. Bizler bu mücadele birliğini kurmaya ve toplumun her kesimini özgürleştirecek olan demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarı için mücadelemize devam ediyoruz. Hayata karşı sorumluluk hisseden tüm arkadaşlarımıza çağrımızdır. Gelin tutuklanan arkadaşlarımızın taleplerine sahip çıkıp, seslerine ses katalım.

**TUTUKLAMALAR BİZİ YILDIRAMAZ!
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK DEVRİMLE KAZANILACAK!
YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!**

Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB)

AKADEMİK ÖZGÜRLÜK DEVİRİMLE GELECEK

1980 faşist darbeyle birlikte faşizmi kurumsallaştıran sermaye sınıfı öğrenci gençliği baskı altında tutmak, sindirmek, yozlaştırmak amacıyla adına Yüksek Öğretim Kurumu(YÖK) dediği bir yapı oluşturdu. Faşizme karşı mücadelede gençliğin hedefi haline gelen YÖK, her yıl çeşitli etkinliklerle protesto edildi.

Bu yıl YÖK protestosu 7 Kasım'da Ankara'da yapıldı. Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB), Gençlik Federasyonu, Yeni Demokrat Gençlik(YDG)'nin ortak yaptığı eylem Ankara Mithat Paşa köprüsü altında toplanmayla başladı. Burada toplanan gençlik kendi sloganlarını ve bayraklarını, pankartını açtıktan sonra Kızılay'ı kapatan ve çok yoğun güvenlik önlemi alan polise karşı taş kırarak hazırlanmaya başladı. Mithat Paşa köprüsü altında DÖB(Devrimci Öğrenci Birliği) pankartımızı açıp, "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz, Akademik Özgürlük Devrimle Gelecek, Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği, Yaşasın Devrim-

ci Dayanışma" sloganlarını atmaya başladık. Köprü altında yarım saat bekledikten sonra yürüyüşe geçmek için hazırlandık. Diğer gençlik temsilcileriyle durumu değerlendirerek yürümenin kitleyi zor durumda bırakacağına karar verdik ve saldırıyı kitlenin yapması gerektiği önerisini yaptık ve bu yönde karar alarak saldırıya geçtik.

Ve karşılıklı çatışma başladı güçler dengesinin eşit olmasına rağmen polise karşı taşla sapanla karşı koyuldu. Yoğun gaz bulutu altında Mithatpaşa Caddesi'nden ara sokaklara çekilen gençler geçtikleri her yere barikat kurdu. Sürekli olarak bir yerde beklemek zor olduğundan kaynaklı sürekli yer değiştirmek gerekiyordu. Çatışmalarda birçok polis aracı tahrip edildi. Daha sonra gruplara ayrılan eylemcilerin bir grubu Ankara Kalesi'ne doğru gitti ve burada polisle çatışma devam etti. Eylemde 39 kişi gözaltına alındı ve 20'si iki gün sonra çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı.

7 Kasım akşamı yine gözaltına alınanlar için Yüksel Caddesi'nde meşaleli basın açıklaması yapıldı. Bu eylem bize şunu çok iyi gösterdi, bu tarz gençlik eylemleri burjuvaziyi korkutuyor. Bunu hepimiz o gün Ankara'ya polisin yapmış olduğu yığınaktan anlayabiliyoruz. Yine aynı şekilde bu eylem bize devrimciler arası güç ve eylem birlikteliklerinin ne kadar önemli ve gerekli olduğunu da gösterdi. Deniz'in, Mahir'in, İbtahim'in yoldaşları omuz omuza savaştılar. Ve anlamlı bir birliktelik yarattılar.

YAŞASIN SİPER YOLDAŞLIĞI!
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK
DEVİRİMLE KAZANILACAK!
YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!

DÖB / (Devrimci Öğrenci Birliği)

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

ESM Bütçeyi Protesto Etti

16 Kasım günü Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı bütçesinin Meclis'te görüşüldüğü sırada ESM üyesi bakanlık emekçileri Enerji Bakanlığı önünde bir eylem yaparak bütçeyi protesto etti ve özelleştirmelerin de durdurulmasını istedi.

Aliğa İşçilerinden KOÇ'a Protesto

Tüpraş özelleştirmesinde ihalede en yüksek teklifi veren Koç gurubuna ait yöneticilerin rafinerilere gelip kapsam dışı çalışanlarla toplantı yapmak istemesi, sendika üyesi işçiler tarafından tepki ile karşılandı. Satış onaylayan Özelleştirme Yüksek Kurulu kararının, 8 Kasım tarihinde Resmi Gazetede yayınlanmasının ardından Tüpraş'ta çalışan kapsam dışı personele 10 gün içinde bu işyerinde hala çalışmaya devam edip etmeyeceklerine dair 18 Kasım'a kadar karar vermeleri bildirildi.

Aliğa Rafinerisinde çalışan Petrol İş üyesi işçiler, işyerlerine Koç gurubu yöneticilerinin geleceği duyumu üzerine 15 Kasım sabahı işbaşı yapmadılar. Dış kapı önünde toplanan işçilere hitaben bir konuşma yapan Şube Başkanı İbrahim Doğangül; kapsam dışı personele, sendikali işçilerle örgütlü biçimde ortak hareket etmeleri çağrısında bulunarak "Daha önceki ihalede kazanan gurubu içeriye almadığımız gibi Koç gurubunu da buraya sokmaya niyetimiz yok. Petrol İş sendikası özelleştirmeye karşı sonuna kadar mücadeleye kararlıdır." dedi.

Daha sonra işçiler, üç giriş kapısında nöbet tutmak üzere üçe bölünüp kapılarda beklemeye başladılar. Koç gurubu yetkililerinin gizlice denizden giriş yapıp sosyal tesislerdeki bir salonda olduklarını öğrenen işçiler hemen salonun etrafını kuşattılar. Burada ıslıkla, düdükle ve teneke çalarak protestolarını sürdürüp toplantı salonunun duvarına özelleştirme karşıtı büyük bir pankart astılar.

Eylem süresince Aliğa Tüpraş Rafinerisinden dolun ve satış işlemi yapılmadı.

Kırıkkale TÜPRAŞ İşçileri KOÇ'u İçeri Almadı

15 Kasım günü, Kırıkkale TÜPRAŞ Rafinerisi işçileri, özelleştirme çerçevesinde kuruma gelen Koç Grubu heyetini, rafineri önünde eylem yaparak içeri almadı.

Kırıkkale TÜPRAŞ Rafinerisi'nin özel-

leştirilmesiyle ilgili olarak gelen Koç grubundan 6 kişilik heyet, işçilerin barikatı nedeniyle kapıdan giremeyince, arka tarafta bulunan tel örgülerden Sosyal Tesisler'e geldiler. Heyeti tesislerin önünde karşılayan Petrol-İş Sendikası üyesi yaklaşık 250 işçi, grup yetkililerini buraya da almadı.

Koç Grubu'nun yaptığı açıklamada, amaçlarının işçilere ön bilgi vermek olduğunu, ancak sendika üyesi işçilerin tepkisiyle karşılaştıklarını söyledi.

Sendikamızın Kırıkkale Şube Başkanı Recep Sefer ise heyetle görüşmelerinin şu an için olanaksız olduğunu belirterek, mahkeme sürecinin devam etmesi ve devir teslim olmaması nedeniyle TÜPRAŞ'ın kamu malı olduğunu söyledi. Sefer, grup yetkilileriyle sosyal tesislerde değil, ancak başka mekânlarda görüşebileceklerini kaydetti.

Bu arada, TÜPRAŞ Rafinerisi'nde kışmen dolun ve sevkiyatın durdurulması nedeniyle, dolun tesisleri önünde tanker kuyruğu oluştu. İşçiler, Koç Grubu temsilcileri gidene kadar dolun ve sevkiyat yapmadılar.

Aynı saatlerde Aliğa'da da Petrol-İş üyesi işçiler, aynı şekilde Koç grubunu içeri sokmamış ve bir süre üretim yapmamıştı.

Telekom Emekçileri Eylemde

Türkiye'nin en büyük özelleştirmesi olan Türk Telekom'da hisse devri sırasında Telekom emekçilerinin eylemleri durmadı. 14 Kasım günü Ankara'da Ulus Telekom Müdürlüğü önüne barikat kuran Haber-Sen üyeleri, binaya giriş ve çıkışları engelledi. İstanbul'da da Haber-Sen 8 ve 9 Nolu Şubeler süresiz iş bırakma kararı aldı.

Telekom Emekçilerine Polis Saldırısı

Telekom Özelleştirmesinin satış sözleşmesinin imzalanması üzerine süresiz iş bırakma kararı alan Haber-Sen İstanbul 8 ve 9 Nolu Şubeler, 15 Kasım günü Gayrettepe Telekom Müdürlüğü önünde kararın iptali için eylem çağrısı yaptı.

Mesai saatleri öncesinden Gayrettepe Telekom Müdürlüğü binasına giren polis, eylem için işyerleri önünde toplanan emekçilerin binaya girmelerini engelledi. İçeri girmeleri engellenen emekçi-

ler, "asıl siz çıkın burası bizim işyerimiz", diyerek "Polis dışarı, işçiler içeri" sloganları attılar. Bunun üzerine Telekom'un bahçede bekleyen emekçilere gaz bombalarıyla saldırı polisin, pek çok emekçinin yaralanmasına neden oldu ve 8 emekçiyi de gözaltına aldı. Tekrar toplanarak binaya girmek isteyen emekçilerin kararlı tutumları üzerine polis tekrar daha gaz bombaları ile saldırarak kitleyi dağıttı.

Bunun üzerine emekçiler Telekom ek binasına girerek binayı terk etmeyeceklerini açıkladılar. Polis ve Türk - İş 1. Bölge Başkanı, emekçilerin binadan çıkması için görüşmeler yaptı. Emekçiler ise gözaltındaki arkadaşları bırakılmadan binadan ayrılmayacaklarını bildirdi.

Telekom Çalışanlarının Eylemi Sürüyor

Gayrettepe'deki Türk Telekom Avrupa Yakası Müdürlüğü emekçilerinin başlattığı özelleştirme karşıtı süresiz iş bırakma eylemi devam ediyor. 15 Kasım günü mesai saati bitiminde eylemlerine ara veren çeşitli sendikalara üye Türk Telekom çalışanları, 16 Kasım günü yeniden Gayrettepe'deki Avrupa Yakası Müdürlüğü binasının bahçesinde toplanarak "Türk Telekom'u sattırmayacağız" sloganları attılar.

Türk Telekom'un özelleştirilmesine yönelik açılan 18 davanın devam ettiğini belirten Haber-Sen 9 nolu şube başkanı, sendikalarının hem hukuki, hem de demokratik haklarını özelleştirmenin durdurulması için kullanacağını ifade etti.

İşyerlerini terk etmeyerek buraları çocuklarıyla direniş merkezi haline getireceklerini belirten Haber-Sen 9 nolu şube başkanı, bundan sonuç alamazlarsa şartları indirip tüm haberleşmeyi durduracaklarını söyledi.

Grup, açıklamanın ardından alkışlar eşliğinde binadaki yemekhaneye girmek istedi.

Ancak, Türk Telekom Avrupa Yakası Müdürlüğü personeli dışındakiler binaya alınmadı. İçeri alınmayanların bahçedeki bekleyişi sürüyor.

Saldırıya Protesto Eyleme Devam

Telekom emekçilerinin İstanbul'da polis saldırısına uğramasını Ankara'da da protesto eden Haber-Sen 2 No'lu Şube üyeleri, 16 Kasım günü öğle saatlerinde Telekom Ankara İl Müdürlüğü önünde bir araya geldi.

İzmir'de Cumhuriyet Meydanı'ndaki Telekom İl Müdürlüğü önünde gerçekleştirilen eyleme KESK'e bağlı çeşitli sendikaların yanı sıra, Genel-İş, Gıda-İş ve yöneticileri de destek verdi. "Telekom'u çökülüşlü şirketlere teslim etmeyeceğiz" pankartının açıldığı eylemde İstanbul'daki saldırı ve gözaltılar kınandı.

Salvadorlu Üniversiteler Özelleştirmeye Karşı Boykotta

Amerika Kalkınma Bankası'nın(BİD),gelecek yıl üniversitelere vereceği 25 milyon doların reddedilmesi çağrısında bulunan San Salvadorlu öğrenciler, bir gösteri yaparak belirsiz bir süre için eğitime ara verdiklerini açıkladılar.

Yüksek öğrenim alanındaki özelleştirmelere başlamanın ilk adımı olan bu fonu istemediklerini söyleyen öğrenciler, yüksek öğretim kurumlarında özelleştirmeyi harekete geçirmek, adil ve iyi bir yüksek öğrenim yaratma sorumluluğundan kaçınmak isteyen hükümet ve bankaya karşı öfkelerini dile getirdiler.

Öğrenci temsilcileri ve yöneticilerden oluşturulan Genişletilmiş Üniversiteler Hareketi, gelecek yıl verilmesi planlanan bu paranın kabul edilmemesi çağrısını tekrarlayarak Tıp, Doğal Bilimler, Mühendislik ve diğer fakültelerin ve merkez idari binasının kapılarını belirsiz bir süre için eğitime kapattılar.

Arjantin'de Çağrı Merkezi İşçileri Şirket Merkezini İşgal Etti

9 Kasım Çarşamba günü, Buenos Airesli bir çağrı merkezi olan Atendo Barrcas şirketinin 100 kadar işçisi, patronların dayattığı işten çıkarma, iş programını değiştirme, makinelerin sökülüp taşınması ve işçi temsilcilerinin çalıştıkları yerlerin değiştirilmesi gibi çeşitli uygulamalarına karşı şirket merkezini işgal etme kararı aldı. Atendo işçileri, taşeron şirketle esnek iş sözleşmesinin iptal edilmesini ve kendilerine telefon işletmesi bünyesinde kadro verilmesini istiyor.

Yunanistan'da Kamu Çalışanları Genel Grevde

Yunanistan'da kamu çalışanları, hükümetin önerdiği ücret zamlarını yetersiz bularak 10 Kasım günü genel grev başlattılar.

Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu'nun (ADEDY) çağrısıyla başlatılan greve, devlet hastanelerinde çalışan doktorlar, ilk ve orta öğretim kurumlarında görevli öğretmenlerle üniversite ve yüksek okullarda görevli öğretim üyeleri katılıyorlar. Sivil havayolu taşımacılığı çalışanları ise 4 saat ile 48 saat arasında değişen sürelerle iş bırakma kararı açıkladılar.

Yunan kamu emekçileri, sağlık, eğitim-öğretim hizmetleri ve hava yolları ulaşımını durdurarak ülkede yaşamı felç etmeye hazırlanıyor.

Meksika Köylüleri, Hükümetin Ekonomik Politikalarına Karşı Yürüyüşte

Ulusal Köylü Cephesi ve Tarımsal Kongre üyesi Barzon Morales'e bağlı köylü örgütleri, 8 Kasım günü, hükümetin yeni ekonomik politikalarını reddetmek için Mexico Şehrinde Temsilciler Meclisine doğru bir yürüyüş başlattılar.

Köylüler, hükümetin yeni tarımsal politikalar ile kooperatifleri yok etme niyetinde olduğunu söylüyorlar. Tarımsal projelerine kooperatiflerden mali destek elde eden köylüler, Merkez Bankası'nın yeni kanununa karşı olduklarını ve tarım sektörünün ekonomik olarak desteklenmesini istiyorlar. Barzon Morales'in bir yöneticisi, Kongreye bağlı diğer örgütlerinin ve köylüler cephesinde bulunanların da bu yürüyüşe katılacağını söyledi. Ve yeni politikalara kırların "fazla tahammül edemeyeceğini" söyledi.

Romanya'da 40 Bin Öğretmen Grevde

Romanya'da 40 bin kadar öğretmen, 7 Kasım günü greve başladı. Realitatea televizyonunun haberine göre, 4 öğretmen sendikasının, maaşlarının artırılması talebinin hükümetçe karşılanmaması üzerine süresiz greve başladı.

Avustralyalı Emekçiler Ayakta

Avustralya hükümetinin çalışma yasalarını işçiler aleyhine değiştirme planı, ülke tarihinin en büyük işçi-emekçi eylemlerini tetikledi. 16 Kasım günü ülke çapında düzenlenen protesto eylemlerine 600 bin civarı emekçi katıldı. ACTU Konfederasyonu Başkanı Sharan Burrow, katılımın kendilerini de şaşırttığını belirterek, kentteki dev gösteriye katılmak için fabrika ve işyerlerinden çıkan çoğu işçinin meydana ulaşmadan eylemin sona erdiği belirtildi. Sydney kentindeki eyleme 50 bin, Brisbane kentinde 35 bin, Adelaide'deki gösteriye 40 bin emekçi katıldı. Diğer birçok kentte de büyük gösteriler düzenlendi.

Hükümetin planladığı yasa değişiklikleri, toplu sözleşme düzenini zayıflatarak bireysel sözleşmelerin önünü açıyor. Ayrıca, işten atmaları kolaylaştırıyor.

Şenzhen'de Dayağa Karşı Grev

Çin'in Şenzhen kentinde bulunan İtalyan Decoro fabrikasındaki işçiler, Ekim ayında greve başladı. Kanepe ve oturma grubu üreten Decoro'daki grev, ekim ayının başında 3 bin işçinin katılımıyla başlamıştı. Fabrikanın İtalyan yöneticilerinin 3 işçiyi dövmesinin ardından patlak veren grevde işçiler, arkadaşlarından resmi özür dilenmesinin yanı sıra, maaş zammı ve sigorta primlerinde artış talep ediyorlar. Kasım ayının ortasında fabrika kapısında toplanan 4 bini aşkın işçi, "Şiddeti durdurun" sloganları atarak, fabrikayı işgal ettiler. İşçiler, talepleri kabul edilinceye değin greve devam edeceğini belirttiler. Grevcilerin lideri Li Fangwei, "Decoro yöneticilerinin, ülkemize gelip bizi dövmeye ne hakları var? İtalyan yöneticiler, Çinli işçilerin üstüne karabasan gibi iniyor. Gereksiz yere maaşlarımızdan kesintiler yapıyor. Fabrikada ırkçı saldırılara maruz kaldığımız yetmezmiş gibi, kölelik şartlarında çalışıyoruz" dedi. Grevin İtalyan şirkete büyük zarar verdiğini belirten Hong Kong çıkışlı Çin İşçi Bülteni dergisi, Decoro'da çalışan işçilerin ayda sadece 240 dolar maaş aldığını belirterek, bu ücretin asgari ücretin çok altında olduğunu ve fabrikada sendikal haklar kısıtlanıp işçilerin özlük hakları gasp edildiğini yazıyor

Seul'de Bush Protestosu

Güney Kore'nin başkenti Seul'de, binlerce küreselleşme karşıtı protesto gösterisi yaptı. Seul'deki ABD Büyükelçiliği yakınında 18 binden fazla protestocu, Busan kentinde 18 Kasım Cuma günü başlayacak ve 2 gün sürecek Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği Örgütü (APEC) zirvesine katılacak 21 lider arasında bulunan ABD Başkanı George Bush'un ziyaretini protesto etti. Protestocular ve ülkenin iki işçi örgütünden birinin üyeleri, "Bush'un ziyaretine karşıyız, APEC'e karşıyız" pankartları taşıdı.

APEC Protestolarla Karşılandı

Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği (APEC) zirvesinin yapıldığı Güney Kore'nin Pusan kenti, kapitalizm karşıtlarının kitlesel eylemlerine sahne oldu. Barikatları yararak zirvenin yapıldığı konferans merkezine ulaşan 4 bin emekçi, saatler süren mücadeleden sonra polislerin sert müdahalesiyle dağıtıldı.

Pusan'da sabah erken saatlerde de, 3 bin kadar çiftçi, pirinç pazarının serbest ticarete açılması planlarını protesto etti. □

Kazanmaktan Başka Seçenekleri Yok

Me-Ka İnşaat Beton Boru Sanayi Ticaret Limited Şirketi'nin patronunun, işçileri sendikasıyla mücadelelerine karşı greve çıkan işçiler, grevlerini 83. gününde kararlılıkla sürdürüyorlar. Grevlerinin 83. gününde ziyaret ettiğimiz Me-Ka işçileriyle sohbet ettik.

22 Ağustos 2005 tarihinden bu yana grevde olan işçiler çok zor koşullar altında mücadelelerini sürdürüyorlar. Fabrikanın hemen yanındaki boş arazide, soğuktan korunmak için küçük bir barakaya benzer grev çadırı kurmuşlar. Fakat grevin ilk gününden bu yana

fabrikayı bekleyen askerler buna görüntüyü bozuyor diyerek, çadırı yıkmak istemişler ama işçiler buna izin vermemiş. Grevci işçilerden biri bu konuda konuşurken şöyle dedi:

"Bu fabrikada 3-5 ay çalışıyor olsam inan ki burada bir dakika durmam. Ama dile kolay 11 yıldır ben burada çalışıyorum. Meğer patron sigortamın hepsini yatırmamış. Bizde güvendidik hiç takip etmedik. Sigortamın çoğu yatırılmamış. Şimdi buraya o kadar emeğim geçmiş burayı nasıl bırakıp giderim. Biz burada hakkımızı istiyoruz. Burada çok kez askerler bize saldırdı. Peki ben şimdi sormak istiyorum! Burada hakkımı isteyen bizler mi, yoksa bize burada saldıranlar mı? Asker kim, benim amcamın oğlu, senin kardeşin, ötekini teyzesinin oğlu ama onlar burada zengininin malını koruyorlar. Vallahi canımıza tak etti artık. Burada işçiler bir ayağa kalkarsa o patrona da sopa çeker askere de."

Sonuna kadar bu grevi sürdüreceklerini söyleyen işçiler ayrıca patronun 10 kişiyi 100 milyona kandırıp çalıştırmaya devam ettiğini ifade ederken işçilerden birisi; *"Geçen gün pazara gittim şemsiye satmaya. Biraz utandım çünkü daha önce hiç satmamıştım. Belki benim gibi niceleri vardır. İşçiler niye başka iş yapmak zorunda kalsın kardeşim. Patron her yıl lüks otomobiller çekerken altına, bizim hakkımızı niye vermiyor. Biz öyle zengin olmak ya da malına ortak olmak falan istemiyoruz, sadece hakkımızı ve insanca yaşamak istiyoruz. Başbakan televizyondan milleti kandırıyor. Yok, ekonomi iyileşiyor, yok Avrupa Birliği'ne girdik gireceğiz diye. Benim külahıma anlatsın onu. Biz böyle mi AB'ye gireceğiz. İşçilerin bu ülkede hiçbir hakkı yok. İşçiler aç. Zaten herkes patlamaya hazır bomba gibi valla bu işin sonu ne olacak bilmiyorum. Allah sonumuza hayır etsin"* dedi.

Doğrusu işçilere bir söz söyledik bin ah işittik. Yalnız Me-Ka değil tüm dünyada işçi sınıfı, bugün sefalet içinde yaşıyor. Artık yaşam koşulları işçilere tek seçenek dayatıyor; *"İşçilerin Mücadele Birliğinin Yükseltilmesi"* □

15 Kasım 2005

BASINA VE KAMUOYUNA

TELEKOM'U İŞGAL EDEN İŞÇİLERİ SELAMLİYORUZ

Sermaye sınıfı, işçi ve emekçilere karşı saldırılarını pervasızca sürdürürken sanıyordu ki, bu saldırılara karşı kimse sesini çıkarmayacak, herkes koyun gibi kafasını bıçağın altına uzatacak.

Uluslararası sermaye, her ülkenin iç pazarını yıkıma uğratarak, ekonomik ilhakı derinleştiriyor. Özelleştirmeler bunun en açık örneği. Kamu mülkiyetinde olan fabrikalar haraç mezat emperyalist sermayeye satılıyor. Özelleştirmeler sonucu işçi ve emekçilerin vergileriyle kurulan fabrikalar uluslararası sermayeye peşkeş çekiliyor.

Devlet sermayenin devleti olduğunu bundan daha iyi bir şekilde gösteremezdi. TÜPRAŞ'ın Koç'a satılmasında sonra şimdi de Telekom özel sermayeye satılıyor. Bu kapitalizmin doğal gelişiminin sonucudur. Kolektif kapitalist olan devlete ait işletmeler, giderek özel kapitalistlerin eline geçecektir. Ve bunun tüm ağır sonuçlarıyla işçi sınıfı ve emekçiler karşılaşacaktır. Daha bu günden milyonlarca

işçinin özelleştirmeler sonucu işsiz kalacakları görülmüştür.

Türk Telekom işçileri bunu bildikleri için tam da yapmaları gerekeni yaptılar. Telekom'u işgal ettiler. Ve hala eylemlerini sürdürüyorlar. Sermayenin zor aygıtı devlet, Telekom işçilerine saldırdı ve onlardan gereken cevabı bu şekilde aldı.

Özelleştirmeler ve tüm sermaye saldırıları karşısında işçi sınıfı ve emekçiler, kendi öz örgütlülükleri olan komite ve konseylerde örgütlenmelidir. Burjuva sendikacıların onlar için bir şey yapacakları yoktur. Ruhunu burjuvaziye satanların işçi sınıfı ve emekçilerin safında olmasını kimse bekleyemez.

İşçiler, emekçiler, burjuvaziye karşı olduğu gibi burjuva sendikacılarına karşı da savaşmalıdır. Kendi mücadele ve ayaklanma organlarını kurarak harekete geçmelidirler.

Telekom işçilerinin bugün yaptığı, sınıf mücadelesi açısından önemli bir gelişmedir. SEKA ile başlayan fabrika işgal eylemleri Telekom ile yaygınlaşacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçiler, sermayenin saldırıları karşısında elde ettikleri hakları kaybetmemek, dahası yaşamdan kovulmamak için iktidarı ele geçirmek amacıyla mücadele etmelidirler. Aksi takdirde elde ettikleri hakları da korumaları mümkün olmayacaktır.

Telekom işçisi bugün herkese bu gerçeği öğretiyor.

Biz DİK (Devrimci İşçi Komiteleri) olarak Telekom işçilerinin yanındayız. Onların başlattıkları eylemi bütün kalbimizle destekliyoruz. Ve bütün işçi ve emekçileri mücadele birliğini kurmaya ve sermayeye karşı iktidar için savaşıma çağırıyoruz.

**FABRİKALAR TARALALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Son dönemde reformist ve oportünistlerin büyük bir gayret-keşlikle Che'yi sahiplenmeye çalıştıklarına tanık oluyoruz. Öyle ki, Che'nin resimlerinin basılı olduğu bayraklar ellerinden, Che'nin sözleri dillerinden düşmüyor.

Özellikle siz reformist baylar! Siz değil miydiniz Che'yi "maceracı", "goşist", "devrim ihraç etmeye kalkıyor" diyerek yerden yere vuranlar? Siz değil miydiniz, Che'nin silahlı mücadelesine "fokoculuk" vb suçlamalarıyla kara çalmaya çalışanlar? Şimdi ne oldu da söylediğiniz onca lafi bir kalemde geçip, korsakoff numarası yapıyorsunuz? Hadi diyelim ki hafıza-i beşerin nişyan ile malul olduğunuzu biliyor ve buna güvenerek bol keseden atıyorsunuz? Peki tarihin de bir hafızası olduğunu hiç mi hesaba katmıyorsunuz? Sararmış yaprakları arasından sizin Che'ye ettiğiniz küfürleri çıkarıp suratınıza çarpacağımı hiç düşünmüyor musunuz? Yoksa siz de Che'yi siyasi düşüncelerinden soyundurup romantik bir figüre dönüştürmeye çalışan burjuvaların safında mısınız? Bir zamanlar Che'nin devrimci mücadele çizgisine küfrederek burjuvaziyle aynı ağızla konuşuyor, emperyalistlerin ekmeğine yağ sürüyordunuz. Bugün de tam tersinden bu kez Che'ye sahipleniyor görünerek, onu bir ikon, bir aziz mertebesine yükselterek aynı şeyi yapıyorsunuz. Che'nin düşünceleri, devrimci mücadele yolu hakkında hiçbir şey söylemeden Che'yi sahiplenmeye kalkmak, Che'ye yapılabilecek en büyük saygısızlıktır, dahası ikiyüzlülüktür.

Che, Fidel'le birlikte bütün ömrü boyunca bugün burada reformistlerin tutulmuş olduğu "parlamentarist ahmaklığa" karşı mücadele etmiştir. O, devrimin gerçek yolunun zora dayalı bir mücadeleden geçtiğini, bir devrimcinin görevinin devrim yapmak olduğunu söylemiş ve söylediğini yapmak için korkusuzca ileri atılmıştır. Latin Amerika'da, buradaki reformistlerin siyasi hencinsleri o yıllarda Che'yi mahkûm edebilmek için denemedik yol bırakmamışlardır. Kendi "parlamentarist ahmaklıkları"na gerekçe bulabilmek için Che'yi ve onun devrimci mücadele çizgisini hedef tahtasına oturtmuşlardır. Öyle ki, o dönemde Che ve Küba örneği neredeyse bu yasalıcı, reformist düşüncelerin tek alternatifi, bu dalganın önündeki tek dalgakıran konumuna gelmişti. Bu nedenle Che'ye ve onun devrimci mücadele çizgisine karşı savaş açmışlardı.

Bugün yasallık için, parlamentoya girebilmek için ya da meşruiyet kazanmak için mücadele edenler, Che'yi sahiplenemezler. Bu eşyanın tabiatına terstir. Hem her adımında "meşruiyet"ten, "meşru hak ve özgürlükler"den bahsedebilirsiniz, hem de Che'yi sahipleneceksiniz! Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu! Che devrimci mücadelesi için hiç bir zaman meşruiyet arayışına girmemiştir. O kendi meşruiyetini kendisi yaratmıştır. Hatta bizzat kendisi, "meşruiyet değil, devrimcilik" demektedir. Bugün reformistler ve oportünistler bunun tam tersini yapmaktadır. Acaba bugün Che yaşasaydı ve sizin "1 dakika aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemlerini görseydi ne yapardı?! Düşünmesi bile sizin aңызından ürpertici olsa gerek!

CHE KARŞISINDA İKİYÜZLÜLÜK

Reformistlerin bugün varlıklarını devam ettirebilmek için Che gibi, Mahir gibi, Deniz gibi devrimci önderlere sarılması, onların büyük prestijinden yararlanmaya çalışmaları bile, devrimin, devrimciliğin ne kadar güçlü köklere sahip olduğunu gösteriyor. Reformistler, bugün Che'yi sahiplenerek aslında onun devrimci mücadele yolunun da

doğruluğunu kabul etmiş oluyorlar. Bunu açıkça söyleyemiyorlar ama kendi iflas etmiş çizgilerini Che'yi sahipleniyor görünerek var etmeye çalışıyorlar. Hiçbir özeleştirici vermeden bunları yapıyor oluşları, kelimenin tam anlamıyla ikiyüzlülüktür.

Burjuvazi ayınsını Marx'a yapmıştı. O yaşarken onun fikirlerini her türlü yolla engellemeye, yok etmeye uğraşan burjuvazi, öldüğünde ise onu bir aziz mertebesine yükseltmişti. Böylece onun düşüncelerinin gücü karşısında bir şey yapmaz duruma düşen burjuvazi, bu kez onu sadece teorisyen, düşünce adamı olarak ele almış ve onun dehasını kabul ediyor görünerek Marx'ı gerçek anlamda öldürmek istemiştir. Marx'ın başının üzerine bir hale konduranlar, Lenin'i şeytan olarak tasvir etmişlerdir. Bununla söylemek istedikleri, "Marksizm bir teori iken iyiydi ama iş onu pratikte uygulamaya gelince ne kadar kötü olduğu ortaya çıktı" şeklinde bir ucubeydi. Elbette bu Marx'a yapılabilecek en aşağılık saldırıydı. Marksistler, bu saldırıyı püskürtmeyi bildiler ama bugün benzer saldırılar, devrimin büyük önderleri şahsında yapılmaya devam ediyor. Buna karşı uyanık olmak, reformistlerin ikiyüzlülüğünü teşhir etmek, bizim için tarihsel bir zorunluluktur.

Peki ya siz Maocu oportünistler? Siz değil miydiniz, Che'ye "SSCB'nin kılıcı" diyen, siz değil miydiniz Küba'ya "Sovyetler Birliği'nin uydusu" olmakla itham eden, siz değil miydiniz bugün hala Küba'dan bahsederken utanma belasına olsun "sosyalist" diyemeyen? Sosyalizmin bayrağını en yükseklerde dalgalandıran Fidel'in Kruşçev'le yazışmalarını biliyor olacaksınız ki, bugün onu övecek tek bir söz söylemeye diliniz varmıyor. Siz değil miydiniz, zamanında Che'yi, Fidel'i "maceraçılık"la suçlayan? Peki, bugün nasıl o-

luyor da Che sizin "devrimci yoldaş"ınız oluyor. Siz, Che ile hangi konuda yoldaşsınız, lütfen açıklayın da dünya bu bilgiden mahrum kalmamasın; ama bunu yapmadan önce, kendi arşivlerinizi şöyle bir gözden geçirin isterseniz. Belki orada farelerin kemirici eleştirilerine terk ettiğinizi sandığımız Che ile ilgili argümanlarınızı bulursunuz. "Sosyal-emperyalist" dediğiniz Sovyetler Birliği'nin "kılıcı" ne zamandır sizin elinizde parlıyor. Görüyorsunuz tarih insanlının peşini bırakmıyor, onlar korsakoff numarası yapsalar da.

Ya Che ve Küba konusunda tüm dünya halklarına özeleştirici verecek ve kendi çizginizin yanlışlığını kabul edeceksiniz, ya da bu ikiyüzlülükle yaşamaya devam edeceksiniz. Biz her halükarda tarihin defterini dürmeye kalkanlara gerçekleri hatırlatmaya devam edeceğiz. Ciddi bir özeleştirici vermediğiniz sürece de sizi kitlelerin nezdinde teşhir etmeyi sürdüreceğiz. □

10 Kasım 2005

BASINA VE KAMUOYUNA İÇ SAVAŞ YENİ EVRESİNDE

Dün Hakkâri'nin Şemdinli ilçesinde bir kitabevinin bombalanmasıyla başlayan ayaklanma, halkın öfkesinin nasıl patlamaya hazır beklediğinin açık göstergesidir. 2 astsubay ve bir çavuş olduğu tespit edilen saldırganlar, halkın elinden zar zor kurtulabilmişlerdir. Hakkâri milletvekili Esat Candan dün geç saatlerde Flash TV'ye yaptığı açıklamada saldırganların JİTEM olduğunu teyit etti.

Devlet, içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizi aşmanın korkusu ve devrimin baskısı altında işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı açtığı savaşı yoğunlaştırıyor. Bunun karşısında işçi sınıfı ve emekçiler, yoksul Kürt halkı da devrimci iç savaşı yükseltiyor. Artık Türkiye ve Kürdistan'da iç savaş yeni bir evreye girmiştir.

Şemdinli'de kitabevinin taranması, en son Rize'de TAYAD'lılara karşı geliştirilen linç girişimi ve Kızılay'da devrimci öğrencilere karşı geliştirilen saldırılar bütünlüklüdür. Bütün bunlar, sermaye sınıfının devrimi engellemek için, daha da saldırganlaşmaktan başka yapacağı bir şeyin kalmadığını gösteriyor.

Şemdinli'deki patlamada bir kişi ölmüş, sonrasında gelişen ayaklanmada halkın üzerine ateş açılması sonucu bir kişi daha katledilmiştir. Kızılay'da polislin saldırısı sonucu gözaltına alınan 39 kişiden 20'si tutuklanmış ve cezaevine götürülmüştür.

Bütün bunlar, önümüzdeki sürecin nasıl yoğunlaşmış bir iç savaş süreci olacağını gösteriyor. "Ya Kanlı Kavgalı Savaş Ya Yokluş" sorun şimdi böyle amansızca konmuştur. Devrim için mücadele eden herkes bundan sonra bu ilkeye göre hareket etmek zorunda kalacaktır.

Devletin tüm saldırıları, devrimin gelişimini engellemeye yetmeyecektir. İşçi sınıfı ve emekçiler tekeli egemenliğe son verecek, devrimci iktidarı kuracaklardır. Devrimci iktidar Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmesini sağlayacak, zindanları yıkıp tutsakları özgürleştirecektir.

Fransa'da ve Arjantin'de başlayan ayaklanma ve aynı tarihsel kesitte Türkiye ve Kürdistan'da gelişen ayaklanmalar, artık bütün dünyanın bir devrim alanı haline geldiğini gösteriyor. 21. yüzyılın "Ayaklanmalar Yüzyılı" olacağı öngörüsü şimdiden doğrulanmıştır.

Ayaklanma ve devrim kendi bildiği yoldan yürümeye devam edecektir.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

KÜRT HALKINA KALKAN ELLER KIRILACAK!

Şemdinli'de yaşanan bombalı saldırı ve ardından halkın taranmasının, faşist devletin devrimimizi ezme ve Kürt halkı üzerine uyguladığı baskı ve sindirme politikalarının bir parçası olduğunu herkes biliyor. Ama hiçbir şey bekledikleri gibi gelişmedi. Halk öfkesini sokaklara inerek gösterdi. Devlet, bu öfkeyi bastırmak için şiddetini artırdıkça öfke daha da büyüdü ve dört bir yana yayıldı.

Bundan başkası da beklenemezdi. Uzun yıllardır süren iç savaşın etkisiyle başta Kürt halkı olmak üzere, tüm işçi ve emekçilerin bilinç düzeyinde bir sıçrama yaşanmıştır. Ve bu kendini, böylesi zamanlarda halkın ortaya koyduğu tavırlarda açıkça somutlamaktadır.

İzmir'de de İHD'nin çağrısıyla 12 Kasım 2005 günü bir araya gelen çeşitli DKÖ ve sosyalist dergi çevreleri de; "Şemdinli halkının yalnız olmadığını ve taleplerinin hepimizin talepleri olduğunu söyleyen" bir basın açıklaması yaptı. İçinde Mazlum Der'in de yer almasından dolayı düzenleyicileri arasında yer almayan Mücadele Birliği Platformu eylemde katılımcı olarak bulundu. Saat 11.00'de İHD önünde toplanılmasıyla başlayan eylem Sümerbank önüne kadar yapılan yürüyüş ve burada okunan basın açıklamasının ardından saat 12.30 gibi bitirildi.

300 dolayında insanın katıldığı eylemin daha hemen başında, hemen önümüzde yer alan Partizan okurlarının elindeki bir dövizin sivil faşistler tarafından yırtılması üzerine olaya hemen müdahale ederek faşistleri cezalandırmak istediyseniz de, özellikle İHD'lilerin 'provokasyona gelmeyelim' diyerek araya girmesi ve sivil faşisti uzaklaştırmalarıyla bu mümkün olmadı.

Eylem boyunca "Kürt Halkı Yalnız Değildir", "Zafere Kadar Savaş" ve "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganlarının yer aldığı dövizlerimizi taşıdık. Sık sık attığımız "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Katil Devlet Hesap Verecek" "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Kürt Halkına Kalkan Eller Kırılacak" sloganlarımıza katılım oldu.

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

13 Kasım Pazar günü Taksim Ayışığı Sanat Merkezi'nde İstanbul Kürt Enstitüsü'nden Zana Farqînî ve Sami Tan'ın katıldıkları

Kürt Dili üzerine bir söyleşi yapıldı. Ayışığı Sanat Merkezi'nden Songül Yücel'in sunumunu yaptığı söyleşide Kürt dili değişik yönleriyle ele alındı.

İlk konuşmacı olarak söz alan Sami Tan; "gerçekler inatçıdır, her koşulda kendini açığa vurur. Kürt dilinin gerçeği de böyledir. '80'lerin sonunda başlayan serhildanlar sayesinde bugüne gelinmiştir" dedi. Sami Tan, Kürtçe'nin Hint-Avrupa Dil Grubu içinde yer aldığını, Evliya Çelebi'nin Seyahatnamesi'nde 16 Kürt lehçesi olduğunu söylediğini belirten Tan, bunların bugün en bilinenlerinin Kurmancî, Zazakî, Soranî, Goranî ve Luranî olduğunu söyledi. Kürtçe'nin Bükümlü Diller arasında yer aldığını söyleyen Tan, Kürtçe'nin Hint-Avrupa Dil Grubu içerisinde yer alan İrani Dil Grupları arasında Avesta Diline yakın olduğunu ekledi.

Ünlü Dil Bilimci Celalet Bedirhan'dan bu yana (1930) Kürtçe üzerinde sistematik bir

Ayışığı'nda Kürt Dili Üzerine Söyleşi

çalışma olduğunu söyleyen Tan, Kürt Enstitüsü'nün 12 yıldır çalışma yürüttüğünü ama resmi bir kuruluş olarak kabul edilmediğini vurguladı.

Tan'dan sonra söz alan, yayınladığı Kürtçe bir sözlükle de tanınan Zana Farqînî ise, dilin bir ulusu ulus yapan en temel etmenlerden biri ve hatta bu temel etmenler içinde de en temeli olduğunu söyledi. Dünyanın hiçbir yerinde hiçbir dilin saf, arı olmadığını, diğer dillerle etkileşim içinde geliştiğini belirten Zana Farqînî, bir dili incelerken, Fonetik, Morfolojik, Syntax, kendine ait tonlama, ve kelime dağarcığı yönlerinden ele almak gerektiğini söyledi. Farqînî Kürtçe'nin bu yönleriyle Türkçe'ye hiç benzemediğini vurguladı. "Her halkın geçmişi biraz da dilinde saklıdır" diyen Farqînî, Kürt edebiyatının yazılı olmaktan çok sözlü olduğunu, ölen her bir insanın bilmediğimiz bir klamı, türküyü, stranı, şiiri alıp götürdüğünü dile getirdi.

Söyleşi, karşılıklı soru ve cevaplarla sıcak bir atmosferde devam etti. Söyleşiyi dinlemeye gelenler Ayışığı Sanat Merkezi'nden Kürt dili üzerine daha çok şeyler öğrenmiş olmanın mutluluğuyla ayrıldılar. □

DISA DISA SERHILDAN!

İkitelli'de Kürt halkına yönelik saldırıları ve Kürt emekçilerinin devrimci serhildanını selamlamak için yazılımlar yapılmıştır. "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürdistan Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın Şemdinli Ayaklanması" yazılımları yapılmış birçok yere de "TKEP/L" imzaları atılmıştır. Faşist TC, emekçilere yaptığı katliamların hesabını er ya da geç verecektir. Ve Nazi faşizmi gibi tarihin çöplüğüne atılacaktır.

**DISA DISA SERHILDAN!
KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK!
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!**

İkitelli'den Leninistler

NOT: Bu yazı elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır

LENİNİSTLERDEN CEZALANDIRMA

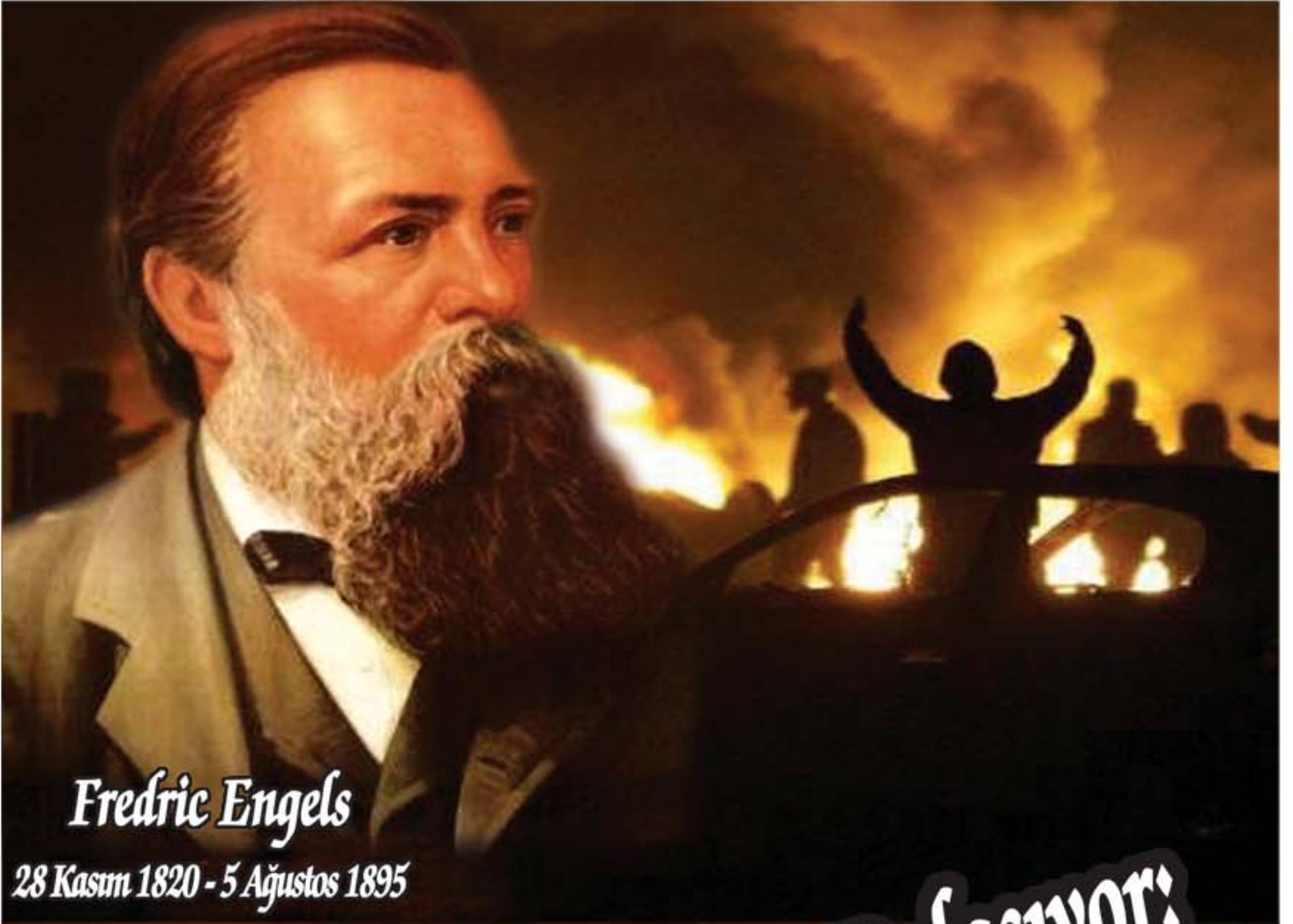
Esenyurt'ta faaliyet yürüten okurlarımıza kısa bir süre önce saldırı olmuştu. Buna karşılık Leninist milisler, dün akşam saatlerinde çeteleri Esenyurt Meydanı'nda cezalandırmıştır. Bu kişilerin jandarmayla işbirliği içinde olduğu söylenmektedir. Yoksa Esenyurt'ta bu kadar kolay cirit atamazlar.

Leninist milislere bıçak çeken alçak çete başı ve beş arkadaşı, Esenyurt'un en işlek yeri olan meydanda akşam saatlerinde cezalandırılmıştır. Hastanelik edilene kadar meydanda dövülmüşlerdir. Tüm dost ve düşman bilmelidir ki bu ve bunun gibi saldırılar, Denizlerin yoldaşlarının Esenyurt'ta faaliyet yürütmesini engelleyemez.

**DEVRİMCİLERE KALKAN ELLERİ KIRDIK KIRACAĞIZ!
16. YILINDA LENİNİST SAFLARA!**

Esenyurt'tan Leninistler

NOT: 14 Kasım 2005 tarihinde elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır.

Fredric Engels

28 Kasım 1820 - 5 Ağustos 1895

**Avrupa'da Bir Hayalet Dolaşıyor:
Komünizm Hayaleti...**

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

